

DUYÊN ANH

CHO THUÊ TRUYỆN
MẮT
TRỜI
NHỎ

tuổi ngọc

MẶT TRỜI NHỎ

DUYÊN ANH

Chương 1

Đạn vẫn nổ ròn rã. Tiếng nổ khác xa tiếng nổ trên màn ảnh. Và càng không giống tiếng pháo buổi tối. Dzũng Đakao và Chương còm im lặng nghe ngóng.

Trong khi đó, Bồn lừa và Hưng mập mải nhìn ngựa của mình đã về tới cửa chuồng trên bàn cá ngựa.

- Tiếng đạn gì nghe lạ lắm.

Hưng mập vật nhẹ cục xí ngầu xuống bát :

- Pháo Mỹ đấy mà. Pháo Mỹ nổ kỳ cục ghê.

Dzũng Đakao «kê» khế bạn :

- Lỗ tai mày chắc mờ nó chảy ra dính vào ráy rồi.

Hưng mập cười :

- Không pháo ta thì pháo Mỹ chứ còn cái gì nữa. Chẳng nhẽ súng nổ ?

Chương còm liếm mép :

- Dám súng nổ lắm à.

Bồn lừa vươn vai :

- Thây kệ, chơi hết bàn này đi rồi «cút sê con tôm»,

tao buồn ngủ quá. Ti vi đọc thông cáo là cấm bắn súng mừng xuân. Tết nhất làm quái gì có bắn nhau.

Một băng đạn xé không gian trả lời Bồn lừa. Vua phá lưới Việt Nam nhảy khỏi giường, nằm dài trên nền nhà. Dzũng Đakao hốt hoảng :

- Bắn nhau gần đây.

Bồn lừa nhào mình sát chỗ Dzũng Đakao. Bồn ông nhô đầu nằm sấp đề phòng đạn lạc. Ngọn đèn câu, tự nhiên, sáng rực. Và trông Hưng mập nằm, hai cái mông nó nhô lên cao cơ hồ hai trái đồi, buồn cười kinh khủng. Nhưng lúc này không đùa nào muốn cười. Trong lòng mỗi đứa nhen nhúm một nỗi lo sợ vu vơ. Chương còm hỏi :

- Liệu khu nhà tao có bắn nhau không ?

Dzũng Đakao nuốt nước miếng ừng ực :

- Tao sợ miệt Đakao cũng bắn nhau.

Hưng mập gạ Chương còm :

- Tao với mày về đi, Chương còm ?

Chương còm chưa biết tính sao thì Bồn lừa bộc lộ sự lo lắng của nó :

- Ba má tao hết về rồi.

Bồn lừa đã dời nhà từ con ngõ nhỏ nghèo nàn miệt Đakao để tới khu Hàng Xanh.

Ba nó vẫn làm nghề soát vé chiếu bóng tại rạp Moderne và má nó vẫn bán thuốc lá trước cửa rạp ba nó làm việc. Thằng anh nó, năm nay, ăn Tết với ông chủ tiệm giày ở đường Lê Thánh Tôn. Dù là ngày mùng một Tết, ba má nó cứ đi làm. Nhà nghèo mà. Bồn lừa mời bạn tới nhà chơi cá ngựa đêm mùng một. Những thằng bạn thân của nó như Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập đã nhận lời. Bố mẹ Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập khuyến khích con cái mình. Sợ Bồn lừa tủi thân. Không nên để một người bạn thời niên thiếu của mình tủi thân. Không bao giờ để một người bạn của mình nghĩ rằng nó nghèo khổ hơn mình. Tuổi thơ chỉ nhìn mắt nhau, chỉ nhìn môi nhau. Đôi mắt nào cũng xanh, đôi môi nào cũng hồng. Sự hồn nhiên không có ranh giới.

- Tại sao lại bắn nhau nhỉ ?

Bồn lừa chợt hỏi một câu vớ vẩn. Chương còm liếm mép :

- Ừ tại sao lại bắn nhau chết võ óc, lòi ruột. Giá

người lớn chơi trò mơ thành người Quang Trung như tụi mình, chúng mày nhỉ ? Tao muốn thằng Bill, Jack, John, Jimmy có mặt đêm nay.

Dzũng Đakao hồi tưởng :

- Mấy hôm vào thành Thăng Long đuổi Tôn Sĩ Nghị và dựng cờ chiến thắng vui ghê. Tao muốn lớn lên được trở thành người lính của Quang Trung như thầy giáo thằng Chương còn muốn học trò của thầy biết mơ thành người Quang Trung.

Trong khoảnh khắc, bốn đứa trẻ quê chuyện súng đạn. Hưng mập đã lật ngựa. Nó sợ bao tử của nó nổ tung. Chương còn dọa bạn :

- Đang nằm sấp, mày lật ngựa, bao tử nó xì hơi đấy. Bác sĩ Tuấn Anh, bạn của bố tao, bảo vậy.

Bồn lừa, Hưng mập, Dzũng Đakao và tất cả những thằng bạn của Chương còn đều kính phục bố Chương còn. Bố Chương còn viết báo, viết văn. Bố nó, có thể, biến một đứa bé nghèo khổ thành đứa bé học giỏi được nhiều người yêu mến. Nếu đứa bé nghèo khổ còn bị khinh miệt, hắt hủi, bố Chương còn sẽ tạo đứa bé thành vĩ nhân. Bố Chương còn yêu trẻ con lắm, nhất là những đứa trẻ mồ côi bơ vơ. Không một đứa trẻ con

nào đáng ghét hết. Tuổi thơ là hoa bướm của cuộc đời, Thiếu tuổi thơ, cuộc đời chỉ còn rặt một bày kèn kèn đáng sợ. Bố Chương còn đã cho anh em nó lên cung trăng trước Apollo II. Cũng chính bố Chương còn quả quyết những người Việt Nam như Thần Kim Quy, Lưu Thần, Nguyễn Triệu đã chinh phục mặt trăng từ mấy ngàn năm trước. Cuộc chinh phục thơ mộng không ồn ào. Cho nên bố Chương còn nói gì là bạn bè của Chương còn tin luôn. Bồn lừa nhớ mãi lời khuyên của bố Chương còn :

- «Cháu hãy cố gắng học hỏi, luôn luôn mơ mộng một mai cháu sẽ làm đẹp cho quê hương, bác tin chắc, cháu sẽ làm đẹp, làm rạng rỡ giống nòi».

Dzũng Đakao thì được bố Chương còn vỗ vai thân mật, nhắc nhở :

- «Đinh Bộ Lĩnh, Trần Quốc Tuấn, Lý Thường Kiệt, Lê Lợi, Nguyễn Huệ đều có một lần là trẻ con như cháu. Những vị đó, sở dĩ, tô thắm được lịch sử Việt Nam là vì, hồi làm trẻ con, họ đã không giống những đứa trẻ con khác. Họ khác xa bạn bè thơ ấu của họ. Như cháu đang khác xa những đứa trẻ bằng tuổi cháu. Cháu biết chứ, bác yêu những đứa trẻ nhiều sáng kiến và biết «chơi lịch sử» khi đã thuộc lịch sử».

Hung mập cũng không quên lời nói khích lệ của bố Chương còm :

- «Lý Thường Kiệt, ngày xưa, bác nghĩ rằng cũng mập mập, chậm chạp như cháu. Lý Thường Kiệt đã rong ruổi vó ngựa sang Tàu làm hoảng sợ giặc Tống. Lịch sử chỉ ghi chép anh hùng Lý Thường Kiệt bình Tống, không ghi Lý Thường Kiệt mập mập. Người nào cũng có quyền mơ ước thành Lý Thường Kiệt. Cháu hãy mơ ước đi... »

Chương còm thấy bạn mình nghe lời bố mình rầm rập, nó bèn lợi dụng lòng tin của bạn để dọa bạn. Quả nhiên, Hung mập gắng hỏi :

- Thật hả, mà ?

Chương còm búng ngón tay tanh tách :

- Bác sĩ Tuấn Anh nói sai sao được. Không tin mà cứ nằm ngửa đi, mà sẽ nghe tiếng xì của bao tử mà !

Hung mập vội vàng nằm úp. Chương còm khẽ véo Dzũng Đakao và Bồn lừa ngằm dặn bạn «Để im cho tao đĩa Hung mập».

- Ê, Hung mập !

- Gì nữa ?

- Mày phải lăn mười vòng nếu mày muốn nằm ngửa.

- Ai bảo thế ?

- Bố tao.

Hung mập rất ngại nằm sấp. Những người mập không mê nằm sấp. Nằm sấp bụng nó bè ra hai bên như bụng cóc ấy. Lại khó thở nữa. Hung mập lăn đủ mười vòng. Bọn Chương còm cười rũ rượi. Hung mập ngo ngác :

- Cười gì ?

Bồn lừa nói :

- Mày lăn như cái hủ lô lăn đường. Mà mày ăn gian.

Hung mập cãi :

- Tao lăn đủ mười vòng.

Dzũng Đakao suyt nhẹ :

- Đừng ăn gian, tao đếm mới có chín vòng à...

Chương còm nhồm đầu dậy :

- Vậy làm lại từ đầu.

Hung mập nhăn nhó :

-Ông đang thờ hết nổi đây này...

Bỗng ngọn đèn tắt. Căn nhà tối om. Súng nổ giòn giã liên tiếp cơ hồ như một tràng pháo dài vô tận. Dzũng Đakao ghé sát tai Chương còm :

- Bắn nhau thật rồi. Đạn làm đứt dây điện, khéo cháy nhà thì củ dế cả lũ.

Hưng mập sợ quá quên cả thờ :

- Đúng là đạn.

Bồn lừa trấn tĩnh bạn :

- Chắc pháo lệnh đó. Đòi nào lại bắn nhau ngày Tết.

Tự nhiên, Bồn lừa thấy nó có bồn phận trấn tĩnh bạn bè. Nó là «chủ» mà. Ông chủ không thể để ba «quý khách» của mình hoảng sợ.

- Chúng mày tin tao đi, pháo đó.

Hưng mập bình phẩm :

- Xóm này dám đốt pháo lệnh lu bù à ? Đốt xong, đốt nhà chạy nợ à ?

Bồn lừa nín thinh, Hưng mập đã nhận xét hay. Khu Hàng Xanh này đâu có nhà nào tỷ phú. Nhưng nó vẫn

nói mạnh.

- Mua pháo ở Xóm Mới rẻ rẻ. Chúng mày đừng lo. Để tao đi... thám thính.

Chương còm gạt Bồn lừa :

- Mày quên tao là nhô con gián điệp à ?

Dzũng Đakao chợt nhớ trận chiến trên sân cỏ Hoa Lư với Quyên Tân Định năm nào. Hồi đó, Bồn lừa là quân của Quyên Tân Định, là một «hiệp» trong Hoa Lư lục hiệp và Chương còm là kiện tướng của Dzũng Đakao. Nhờ Chương còm trở tài gián điệp bị Quyên Tân Định bắt, tước cái kèn ác mô ni ca và nhổ tóc tra tấn, Chương còm không khai, lại giả vờ khóc ra cái điều nhãi ranh nên Quyên Tân định thả về, Chương còm vớ hết được «bí mật chiến lược» của Hoa Lư lục hiệp nên Dzũng Đakao đã thắng trận. Chương còm được coi như điệp viên xuất sắc cỡ me-sù Sorge của đại chiến thế giới lần thứ hai.

Chương còm nói :

- Để tao đi !

Bồn lừa giành phần :

- Không, để tao.

Trong bóng tối dày đặc và lo sợ, hai ông nhô tranh nhau dần thân vào... lửa đạn. Hưng mập xía vô :

- Có đèn cây đốt lên đã rồi bóc thăm.

Dzũng Đakao khen :

- Thằng mập hay quá ta !

Hưng mập hít mũi khìn khịt. Chắc là nó khoái câu khen rất dễ thương của Dzũng Đakao. Lúc ấy, thùng nước lèo đeo trước bụng Hưng mập nó chương phềnh như con tép kho tương. Đẹp như con tép kho tương. Kho đi kho lại nó chương phềnh phềnh. Giá vào dịp khác, Hưng mập dám cho Dzũng Đakao đâm gờ một trái lăm à. Hưng mập nổi tiếng nhờ cái bụng. Nó đã thắng hai trăm ba mươi lần đoạt hai trăm ba mươi con đề đá của bọn học trò tiểu học Chu Mạnh Trinh. Hưng mập chỉ chịu thua Chương còm vì bị Chương còm khích bác để dùng mẹo vật đâm móp cái thùng nước lèo. Sau hôm đó, Hưng mập kết thân với Chương còm. Nó học được một điều : Không bao giờ nên huênh hoang, dù chỉ huênh hoang cái bụng rắn chắc. Hưng mập đi coi phim «Bắn chậm thì chết» càng hiểu rõ sự huênh hoang là cái dây thắt chặt nỗi lo lắng. Glenn Ford đóng vai chính phim này. Anh chàng nông dân đang sống những ngày yên vui. Bỗng một hôm vào quán rượu gặp chú cao bồi

khoác lác. Glenn Ford mượn súng biểu diễn. Anh chàng tung đô-la lên cao rồi rút súng bắn thùng đồng tiền trên không gian. Tài bắn của anh chàng đồn đại khắp miền Tây Hoa Kỳ. Những tay súng xẹt điện tìm đến tranh tài cao thấp. Glenn Ford bắt buộc phải bắn chết những kẻ khiêu khích. Cuối cùng, anh chàng giả vờ chết, dựng bia trên mộ, để kỳ tài súng sáu tin rằng Glenn Ford đã chết. Tay súng vô địch đã chết không ai tìm đến so tài nữa. Từ đó, Glenn Ford mới tiếp tục sống yên thân. Ấy, một phút thiếu suy nghĩ, thích khoe khoang mà phải lo lắng khổ sở. Trong cuốn Quốc Văn Giáo Khoa Thư lớp sơ đẳng có bài «Ai ơi chớ vội khoe mình» ngụ ý khuyên người ta chớ nên khoe khoang. Con bướm sặc sỡ kia, chỉ vì bay lượn nhõn nhõ khoe khoang thân hình đẹp đẽ mà bị học trò đuôi bắt, dùng nón mũ đập nát thân hình.

Hung mập chột nghĩ chuyện cũ. Nó lấy tay bóp bụng lại :

- Thôi mà, mày đừng cho tao đi tàu bay giấy nữa.

Dzũng Đakao nói :

- Tao khen mày chứ có làm con cáo nịnh con quạ đâu.

Bồn lửa đã châm được ngọn nến. Ánh sáng không rực rỡ nhưng cũng đủ soi tỏ bốn khuôn mặt trẻ con.

Chương còm giục :

- Bốc thăm đi !

Bồn lừa lắc đầu :

- Gượm đã. Để tao gõ vách hỏi bác Năm xích lô xem sao.

Dzũng Đakao hỏi :

-Bộ, cả nhà bác Năm xích lô ngủ say à ?

Bồn lừa đáp :

- Bác Năm xích lô có một mình với cái xích lô.

Chương còm nói :

- Vây bác ấy lên Sài Gòn đón khách coi xi-nê về khuya và kẹt rồi.

Bồn lừa chạy qua vách bên trái. Nó

Bồn lừa chạy qua vách bên trái. Nó lại đập thành thành. Cũng không ai trả lời nó cả. Bồn lừa sợ hãi :

- Chắc cả xóm chạy loạn hết tron.

Bồn lừa quên mất rằng dì Tám hàng xóm nhà nó đã sang Thị Nghè ăn Tết với em trai. Súng mỗi lúc một nổ

giòn giã, Hưng mập trách vớ vẩn

- Tại mãi cá ngựa đẩy mà.

Chương còm nhăn nhó :

- Mày gạ chơi hết đêm mày còn đồ thừa cái gì ?

Hưng mập nín thinh. Bồn lừa lo lắng vô cùng. Nếu đánh nhau thật và cả xóm chạy loạn hết, Bồn lừa sẽ tính toán sao đây. Nhỡ đánh nhau cả tháng, lấy gì mà ăn. Nhà nó chỉ còn có vài cái bánh tét, vài quả dưa hấu, ít trái cây và lu gạo nhỏ với nồi thịt kho nước dừa cá lóc. Con gà trống nuôi dưới bếp, má nó bảo rằng mới giết cúng ông bà. Cúng cả năm không bằng rằng tháng giêng. Bồn lừa cương quyết :

- Khởi bốc thăm, để tao đi.

Chương còm chụp lấy tay bạn :

- Để tao.

- Không, để tao.

- Mày đâu có nghề gián điệp.

- Tao quen xóm này.

Dzũng Đakao nói :

- Chúng mày tranh nhau, thôi để tao đi cho.

Hưng mập nổi máu nóng :

- Để tao.

Dzũng Đakao cười khẩy :

- Rồi súng nổ, ai vác thùng nước lèo giùm mày ? Mà chạy lạch bạch như vịt bầu ấy.

Đạn nổ gần hơn. Tiếng đạn xé không gian, bay ngang qua nóc nhà Bồn lừa. Dzũng Đakao bảo bạn bè nằm úp mặt xuống đất. Nó đã nghe thấy văng vẳng tiếng lách cách của súng lấp đạn. Dzũng Đakao nói khẽ :

- Chờ tới sáng xem sao. Bây giờ mở cửa ra ngoài, nhớ trúng đạn thì chết.

Chương còm tin tưởng :

- Hay là đảo chính ! Đúng rồi, đảo chính chúng mày ạ ! Sớm mai tha hồ lượm vỏ đạn.

Nó hỏi Bồn lừa :

- Nhà mày có cái tăng di to nào không ?

Bồn lừa đáp :

- Không.

Chương còn thờ dài :

- Chán quá. Ở nhà tao, hể đêm sủng nổ và giòn giã, bố tao đầu thức dậy vạy ra đi ô nghe ngóng. Đêm 1 tháng 11 năm xưa, bố tao nghe ra đi ô cả đêm..Bố tao vừa nghe vừa ghi chép để viết bài đăng báo.

Dzũng Đakao gạt ngang chuyện của Chương còn :

- Im lặng tất cả nhé ! Tắt đèn cây đi. Tao sợ có người gõ cửa, tụi mình rán câm miệng nghe, tụi bay.

Ngọn nến đã bị thổi tắt. Chỉ còn hơi khét của cái đầu tim chưa chịu thấm ướt mỡ nến. Bốn đứa trẻ nằm sát bên nhau chờ sáng. Tay đứa nọ nắm chặt tay đứa kia. Bốn trái tim cùng đập nhanh. Những con mắt mở tròn trong đêm tối. Bên ngoài, sủng nổ giòn giã.

Chương 2

Những đứa trẻ ngủ đi tự lúc nào không hay. Tay chúng nó vẫn nắm chặt lấy nhau như một sợi xích được khoá bằng chiếc khoá vô hình. Không, chiếc khoá yêu thương. Dzũng Đakao thức giấc trước tiên. Ánh nắng đầu xuân đã xuyên qua những kẽ vách ván hở. Dzũng Đakao nằm yên. Nó không dám cựa mình dù rất muốn cựa quậy. Ba thằng bạn nó nằm sắp, nghiêng má về một bên. Chúng ngủ rất hồn nhiên, hồn nhiên ngay cả sau một cơn lo hoảng. Trời chỉ ban riêng cho tuổi thơ thứ thuốc an thần. Trong mọi trường hợp, hễ đã cút sê con tôm là sẽ nhắm mắt ngủ ngon lành. Dzũng Đakao muốn các bạn cứ ngủ ngon. Ngủ ngon và thức dậy vào lúc súng đã ngưng nổ. Dzũng Đakao sẽ phiêu các bạn rằng chúng nó ngủ mê, chúng nó chiêm bao tào lao khi đột. Không khi nào có chuyện bắn nhau ở đây đêm qua.

Dzũng Đakao là đứa lớn nhất trong bọn Chương còm, Hưng mập, Bồn lừa. Lớn nhất thì phải khôn nhất và chịu thiệt thòi nhất. Dzũng Đakao biết chiều bạn. Nó không chơi trịch thượng với bạn bè. Lên rừng đòi Ban Mê Thuật, có một mình, Dzũng Đakao làm xếp sau một cuộc tranh tài với Y Pàm, Y Kut để thống lãnh ba quân... Kinh Thượng đánh đuổi giặc khỉ phá hoại

nương bấp của đồng bào Ra Đê. Nhưng về cư xá Chu Mạnh Trinh, Dzũng Đakao để mặc Chương còm chỉ huy cuộc trận giả chiến thắng quân Mãn Thanh. Dzũng Đakao biết bạn mình hơn mình cái gì là khích lệ thiết tình chứ không ganh ghét, đố kỵ. Trên sân bóng tròn, Bồn lừa là hoàng tử, Dzũng Đakao chiêm ngưỡng Bồn lừa như một vị hoàng tử dù nó cũng đá bóng. Thấy bạn mình được khen ngợi, Dzũng Đakao tưởng chính nó được ngợi khen. Và khi bạn buồn rầu, Dzũng Đakao không thích vui một mình. Bạn mình bị bắt nạt, khỏi cần cầu cứu, Dzũng Đakao xông vào vòng chiến ngay. Dzũng Đakao là đứa trẻ có tâm hồn hiệp sĩ.

Nó khẽ gỡ tay khỏi bàn tay Bồn lừa. Rất nhẹ nhàng, Dzũng Đakao bò xích xa dần chỗ bạn nằm. Nó lom khom đứng dậy. Tự dung, xương bánh chè kêu lục cục. Dzũng Đakao càng nướng, tiếng kêu càng kêu. Nó tức mình ghê lắm. Mọi buổi sáng thức dậy chả nghe thấy tiếng xương kêu gì cả. Nay xương nó hại mình. Nó giận vì bị nằm dưới đất đây mà. Dzũng Đakao phải nằm ngửa, co chân, duỗi tay một chập rồi vụt đứng lên. Nó mon men ra cửa, dán mắt vào khe hở lớn của cánh cửa ghép.

Núp dưới cột đèn bên kia con ngõ hẹp, một thằng nhãi mặc quần xà-lỏn ngồi bó gối. Đầu nó để trần, tóc mọc bờ cả vô lỗ tai. Da dẻ nó đen cháy. Nó khoác lên mình tám chăn viện trợ Mỹ. Mắt nó lim dim nhưng hai tay nó vẫn bám chắc khẩu súng dựng trước chỗ ngồi. Khẩu súng trông thật lạ. Không giống bất cứ khẩu súng nào Dzũng Đakao đã biết. Dzũng Đakao ngạc nhiên kinh khủng. Nó nghĩ thầm «Bọn nhãi bắt chước phim Giặc nút áo chằng». Bỗng có tiếng gọi đầu đó :

- Năm !

Thằng nhãi ngồi bó gối ôm súng dưới cột đèn chợt ngẩng đầu.

- Chi mậy ?

- Mày ngủ hả ?

- Đầu có.

- Nè, coi chừng địch nó bắn bẻ sọ. Đứng dậy đi !

- Đứng cả đêm mỏi căng thấy mồ.

Nó ngoái cổ lại, hỏi :

- Chừng nào tiến vô thủ đô ?

Tiếng một thằng nhãi khác trả lời :

- Đến chiều.

Năm tháo cái chăn, vắt dưới đất và đứng dậy. Dzũng Đakao nuốt nước bọt ức một cái. Thằng nhãi này gồ quá xá.

Ngang mình nó, một vòng băng đạn. Thằng này giống tướng cướp Mẽ Tây cơ.

- Tư nè !

- Chi đó ?

- Có con gà đang xớ rớ, tao hạ nó tụi mình nướng ăn nhé !

- Thôi mày.

- Mày chỉ huy tao hoài vậy mày ? Ông cứ bắn.

Năm nâng súng ngang vai. Khẩu súng có vẻ nặng. Nó chẳng ngắm gì cả. Nâng súng lên là nó bóp cò. Một tràng đạn nổ ran. Bồn lừa giật mình ngời nhồm dậy. Nó dụi mắt, ngơ ngác :

- Cái gì nổ đó ?

Dzũng Đakao suýt suýt lia lịa. Bồn lừa đã nhìn thấy Dzũng Đakao đứng sát cửa vẫy tay gọi mình tới. Hưng mậ và Chương còm vẫ ngủ ngon. Bồn lừa bước từng bước. Đúng là từng bước từng bước thăm. Dzũng Đakao ghé tai bạn :

- Mấy thằng nhóc chơi súng thật.

- Tụi nó ở đâu đến ?

- Cóc biết.

- Dụ khi tụi nó được không ?

- Sức mấy.

- Lạ nhỉ ?

- Ờ, lạ thiệt tình. Người lớn nào xúi dại con nít thế ? Pẹ pồ người lớn. Nhỡ tụi nó loay hoay nghịch láo, đạn trúng óc thì sao ! Để tao ra bảo tụi nó vứt súng đi.

Bồn lừa chưa thực hiện được ý muốn chân thành của nó thì có tiếng hỏi bên ngoài :

- Hạ được thằng địch... gà chưa ?

Năm nhe răng cười :

- Nó ngoan cổ quá, nó không chịu chết.

Dzũng Đakao nói thêm :

- Thằng bảo con gà ngoan cổ tên là Năm, còn thằng hỏi nó tên là Tư. Tao dậy trước mày, ngó thằng Năm lâu rồi

Hai đứa trẻ lại dán mắt vào khe hở như hai khán giả coi xi nê ma... lưu động một đồng một phim ngắn với lời chú giải của «chủ rạp».

- Mày bắn dờ ẹt

- Tao với mày bắn đua coi chơi.

- Bắn cái gì ?

- Bắn cái bóng đèn.

Tư đã xuất đầu lộ diện. Thằng này to con hơn thằng Năm. Đầu nó húi trọc, tóc mọc lởm chởm. Trông hai thằng không có vẻ hung ác. Tư mặc quần áo bà ba đen. Mình nó cũng đeo dây băng đạn.

Bồn lừa véo khẽ Dzũng Đakao cười tùm :

- Bắn con gà còn trệch, sức mấy bắn bể bóng đèn. Ê, Dzũng Đakao !

Dzũng Đakao hỏi :

- Gì ?

- Tao muốn ra làm trọng tài cuộc bắn thi quá à...

- Thôi mày ơi, tụi này lạ hoắc, nó ngứa tay nó tia ầu là ngủm củ tỏi.

- Ủa, mày nói đúng. Nhỡ nó ngấm cái bóng đèn lại trúng cái... rồn mình thì nguy to.

Chương còm và Hưng mập vẫn không nhúc nhích. Thùng nước lèo và bộ xương cách trí dán bụng trên nền nhà. Bên ngoài, Tư cao hứng chĩa súng lên trời và dính chặt ngón trỏ vào cò súng. Đạn nổ giòn giã cả nửa phút đồng hồ. Đạn đánh thức Chương còm và Hưng mập. Bộ xương cách trí lật ngửa, dụi mắt :

- Chi thế, ồn ào quá ta !

Dzũng Đakao lại suyt suyt. Hưng mập đã tỉnh táo. Thùng nước lèo ngáp nót cái ngáp cuối cùng dài bằng xa lộ Biên Hoà.

- Vườn bắn nhau đi à ?

Bồn lừa ngoắt tay. Hai ông nhãi mê ngủ lò dò chạy ra cửa và được xem chiếu bóng qua khe hở cửa vách ván.

Tư với tay sau lưng rút băng đạn mới. Nó tháo băng cũ liệng đi, lắp băng mới rất thiện nghệ. Chương còm khen:

- Thằng này đề ghê !

Hung mặt cảm khái :

- Nó chơi súng thật.

Hai tài tử Tư và Năm không hề biết bốn khán giả đang theo dõi chúng đóng phim. Tư tặc lưỡi :

- Ở thành không có đàn cò bay ngang. Giá có đàn cò bay ngang, tao đã hạ chết vài thằng cò phản quốc !

Năm nói :

- Sao ở đồng tụi mình không được bắn hả, mày ?

- Giỡn hoài, AK50 đâu phải bắn cò.

- Mày bắn chết thằng địch nào chưa ?

- Chưa. Mới bắn lòi bụng con chó bông !

- Thằng địch núp tận đâu đâu hén, mày ?

- Ủa.

- Biết vậy tao không đi. Tết ở vườn đánh bài cào cũng sướng. Tao nhớ ba má tao hết sức mà ới ! Hôm tao nhập đoàn quân ra đi, má tao khóc quá xá. Má mà khóc không, Tư ?

- Má tao khóc đỏ con mắt. Ba tao biểu gắp địch thì bắn lên trời. Ông nói bắn chết người ta, nữa xuống âm phủ, quỷ sứ nó xé xác. Tao méc anh Hai, ảnh biểu ông già quê lạc hậu.

- Lạc hậu là gì, mậy ?

- Là là... chống giải phóng !

- À, cái đó khôn à... Nào bắn đua chơi cho đỡ buồn ngủ.

Dzũng Đakao và các bạn nó đã biết hai khẩu súng của Tư và Năm là súng AK50. Tên nghe lạ lùng. Tư nâng súng ngang tầm mắt. Nó bóp cò. Năm phá ra cười :

- Mày bắn dở ẹt hơn tao.

Tư mím môi :

- Tàng hoài, mày bắn tao coi.

Năm biểu diễn bắn bóng đèn. Đạn bay đi chiu chiu. Nhưng cái bóng đèn cũng ngoan cố như con gà. Dzũng

Đakao nghĩ thầm «Ông mà ra, ông biểu diễn súng cao su, tội mày sẽ lác mắt. Bạn ông là Y Pàm ở Ban Mê Thuột bắn nỏ hạ tội mày đít-zêrô». Chỉ tiếc Dzũng Đakao không dám mở cửa bước ra. Năm thộn mặt ngó Tư, rồi nhe răng :

- Huề nhé !

Tư lắc đầu :

- Đâu dễ vậy mày. Bắn đua nữa.

Bồn lừa lắm bầm «Ừa, bắn nữa đi, bắn hết đạn là bọn tao ra gặp bọn mày»

Bất thần có tiếng la :

-Đừng bắn ầu !

Một thằng nhãi khệ nệ khẩu AK 50 chạy tới :

- Các anh dặn đừng bắn ầu, tội bây quên mất tiêu rồi à ?...

Tư ngoác miệng :

- Các anh ở đâu, Ba ?

Ba xua tay :

- Hồng biết.

Năm liếm mép :

- Lạc hết trơn rồi. Cái này hết về quê, đồ ăn hết lấy gì ăn. Thằng địch nó thọt cổ nó xử tử.

Năm méo xẹo cái mặt, khóc hu hu :

- Má ơi !

Ba khoác tay lên vai Năm :

- Khỏi lo, thế nào cũng bắt liên lạc được. Tụi bây về chỗ tao núp đi. Phải để dành đạn bắn thằng địch chứ !

Ba thằng nhãi lằm lũi bước. Cuốn phim chấm dứt. Bốn khán giả Dzũng Đakao, Bồn lửa, Chương còm, Hưng mập tiếc rỏ. Tiếc rỏ xong, chúng bắt đầu lo.

Chương 3

Vậy là không phải đảo chính rồi.

Chương còm vuốt mái tóc loà xoà trước trán.
Nó giậm chân :

- Ưc quá, cóc có cái tăng di to !

Hưng mập ngồi bó gối, buồn bã khôn tả. Nó đâm ra nhớ nhà như mấy thằng nhãi xa lạ vừa đến cửa nhà Bồn lừa gây huyên náo. Hưng mập muốn khóc giống thằng Năm đã khóc và gọi má ời. Những thằng nhãi đeo súng AK50 cũng có nhà, có bố mẹ. Chúng nó nhớ nhà, nhớ bố mẹ chúng nó. Chắc hẳn nhà chúng nó ở xa Sài Gòn lắm. Chúng nó lại biết khóc, biết cười nữa. Hưng mập nghĩ rằng chúng nó không độc ác. Nhưng tại sao chúng nó dám chơi súng và đòi bắn chết thằng địch thì Hưng mập chả hiểu. Hưng mập rầu rĩ :

- Tao lo quá à... Làm thế nào về được nhỉ ?

Dzũng Đakao chế bạn :

- Mày sắp khóc hu hu, hả ?

Bồn lừa nói :

- Chỉ còn cách gặp tụi lỏi bên ngoài. Gặp tụi nó là

biết hết.

Chương còm liếm mép :

- Xóm này bỗng yên lặng quá. Tao đói rồi, đi rửa mặt, súc miệng rồi lấy bánh chưng ăn đi.

Bồn đưa trẻ cùng xuống bếp. lát sau, chúng đã ngồi gần nhau, bóc bánh chưng ăn và khui nước ngọt uống. Tiếng súng im bật. Nhưng trên nền trời, đã nghe rõ tiếng gầm của máy bay. Hưng mập tròn đôi mắt :

- Này, nhớ tội lỗi phá cửa vào, bắt tội mình làm tù binh thì sao ?

Dzũng Đakao gật gù :

-Mày lo xa ghê, Hưng mập ạ ! Phải đề phòng tội nó.

Nó hỏi Bồn lừa :

- Có cách nào sang nhà bên cạnh được không, Bồn lừa ?

Bồn lừa đáp :

-Để ợt. Khoét đất chân vách, nâng miếng ván lên là chui qua như chó.

Chương còm giục :

- Vậy nâng ván đi. Có gì mới kịp trốn chứ.

Bọn trẻ hí hục dọn lỏi trốn tránh. Chúng đã sửa soạn được cái lỗ chui qua nhà bác Năm xích-lô. Rồi chúng khiêng cái giường chặn cửa ra vào. Ba thằng nhãi bên ngoài chưa thấy trở lại. Mảnh chắn con nhà Năm vẫn nằm cả đông dưới chân cột đèn. Anh em Dzũng Đakao chờ đợi trong im lặng. Chúng trải chiếu xuống nền nhà, nằm suy nghĩ vẩn vơ. Và ngủ đi.

Khi chúng thức, không còn vệt sáng nào rọi qua kẽ hở của vách ván. Chiều đã xuống. Một ngày sắp qua. Một ngày tù túng của những đứa trẻ ưa tự do chạy nhảy sắp qua. Dzũng Đakao bắt đầu nao núng. Nó thấy nó giống thằng Năm xa lạ với cây AK50 quá. Nó thấy nó giống Hưng mập, giống bất cứ đứa trẻ nào xa nhà vì ham chơi hay vì bị bắt dẫn đi.

Trẻ con gắn liền đời sống với gia đình. Gia đình là tình thương. Xa gia đình là xa tình thương. Xa tình thương sẽ buồn tủi. Vì không ai để phần cơm đợi mình. Không ai gọi về ăn cơm. Không ai đắp lên mình tấm chăn đơn nếu nửa đêm gió lạnh về ngập phòng. Không ai vá giùm chiếc áo rách bởi cành cây vướng lúc trèo cao bắt tổ chim. Không ai mắng mỏ. Không ai vỗ về. Xa gia đình không biết bố mẹ, anh em mình ra sao. Năm, cái thằng Năm mặc quần xà-lỏn, đã xa gia đình. Nó nhớ bố mẹ

nó. Nó khóc hu hu. Nó gọi má ơi. Nó quên cái chăn dưới chân cột đèn. Chả ai nhặt giùm nó. Dzũng Đakao bước ra cửa, mở căng mắt nhìn bên ngoài. Cái chăn vẫn còn đó. Đêm nay, Năm sẽ lạnh lắm đây. Nếu Năm biết còn bốn đứa trẻ con ở gần nó, lo sợ trong bóng tối, Năm có nghĩ như Dzũng Đakao nghĩ không nhỉ ? Trẻ con luôn luôn nghĩ tốt cho mọi người lớn. Nhưng người lớn cứ hay xui trẻ con làm xấu.

- Ê, Dzũng Đakao, tội lỗi theo người lớn lên Sài Gòn
Bồn lừa chép miệng :

- Tội nó tưởng lên Sài Gòn được vô Sở Thú, được ăn kem ba màu, được coi chiếu bóng đây mà. Tội nó bị xí gạt.

Chương còm nói :

- Người lớn dụ khị tội nó chơi súng thật bắn nhau..

Bồn lừa lại quen miệng chửi láo :

-Pẹ pồ người lớn. Để tao ra... lừa tội nó vào đây chơi với bọn mình.

Hưng mập vỗ con muỗi đốt căng nó cái bốp :

- Bắn nhau mấy ngày lặn nhỉ ?

Dzũng Đakao buông thông đôi tay :

- Cóc hiểu.

Bốn đứa trẻ không dám thấp đèn cầy.

Chúng lại bóc bánh tét ăn với thịt kho nước dừa, Chập tối, không còn tiếng súng nữa. Bốn đứa trẻ rửa tay, lau mặt và cắt sê con tôm như tối hôm qua, Đêm không bao giờ dài với những giấc ngủ hồn nhiên.

Sáng hôm sau, cả bốn cùng vụt thức trong những tràng đạn nổ liên hồi. Đạn bắn xối xả từ ngoài lộ vào và từ trong lộ ra. Đạn kêu chiu chiu, xé không gian. Những viên đạn đồng chúng có gặp nhau trên đời không nhỉ ? Chắc chúng nó cũng biết chúng nó không ghét nhau nên chúng sẽ tránh nhau. Và chúng không phá vỡ vách ván nhà Bồn lừa. Hãy để những mũi súng chúc lên trời nhé, hỡi những người bắn súng. Xin đừng chĩa súng vào nhà tôi. Bồn lừa lắm nhảm cầu nguyện. Căn nhà nó, bố mẹ nó đã mất cả gần một đời mới xây dựng nổi. Nay đạn phá nát nhà nó, nó sẽ không có chỗ ở. Và rồi nó không còn được vui đùa với bạn bè. Sân cỏ hồn nhiên sẽ úa héo hết. Bồn lừa lại mất công oán ghét những người bắn phá nhà nó.

Máy bay đã xuất hiện trên trời. Máy bay xà thấp, ngang qua mái nhà Bồn lừa.

Nghe kinh khủng. Nhưng máy bay không bắn. Bồn đưa trẻ nằm ép bụng. Chúng muốn đất thật mềm để lún sâu xuống đất. Chương còm la hoảng :

- Chết rồi.

Bồn lừa trợn mắt :

- Chết cái gì ?

- Không có tăng sê chui nắp đạn máy bay. Nhà mày có đồ đào đất không ?

- Máy bay cóc bỏ bom đâu. Máy bay mình mà. Máy bay bay dọa thôi.

Dzũng Đakao bằng lòng câu nói của Hưng mập lấm. Nó ngẩng đầu, chống má lên tay :

- Máy bay không bỏ bom Sài Gòn.

Chương còm cãi :

- Nhưng đánh nhau thì sẽ bỏ bom chứ. Máy bay mình ngày xưa đã bỏ bom xuống dinh Độc Lập thôi. Dinh Độc Lập còn bỏ bom, xóm nay sẽ bỏ bom mấy hồi.

Bốn đứa trẻ bàn tán một hồi và chia thành hai phe. Một phe nói nhất định máy bay chỉ bay quan sát. Một phe nhất định nói máy bay sẽ bắn đạn lửa. Không phe nào thắng song bọn trẻ vẫn xuống bếp, dùng dao, một đứa đào một cái hố tránh bom... trong nhà ! Chiến tranh đã dạy khôn tuổi thơ, dạy khôn một cách ngờ nghệch. Không đứa nào kêu đói sốt cả. Chúng cởi áo, hì hục đào đất tránh bom đạn thay vì hì hục đào đất, lập trận giả, bắn nhau bằng đạn mòm.

Đến chiều vẫn chưa xong tảng sê. Nhưng máy bay bay cao dần. Đạn dưới bắn lên. Đạn ngoài ngại ngần không bắn vào ngõ nhỏ.

- Tao đã bảo máy bay mình không bắn mà.

Dzũng Đakao hả hê nói. Hưng mập đưa tay quệt mồ hôi :

- Không ai nỡ bắn chết bọn mình đâu. Bọn mình cóc làm hại ai cả.

Bồn lừa chợt nhớ ra :

-Ừa, bọn mình có làm hại ai đâu.

Chương còm chép miệng :

- Chúng mày ngớ ngẩn lắm. Viên đạn nó cũng không

thích làm hại ai. Thế mà khối người đã chết vì đạn. Đạn nó ngu si, nó cứ đi lạc.

Hung mập hỏi :

- Rồi nó có lạc vô đây không ?

Chương còm đáp :

- Tao đâu biết.

Bóng tối đã buông màn cho những kẻ không có giường bên ngoài. Bọn trẻ trong nhà lại bóc bánh chung ăn vội vã. Đang ăn, đạn bỗng nổ liên hồi. Đạn nổ dữ dội và không muốn dứt. Bọn đứa trẻ nhảy vội xuống bốn cái tầng sê còn nông hoئن. Hung mập cầu nhàu :

- Mẹ bố đạn, nó không thích đi ngủ !

Dzũng Đakao cười khẽ :

- Thằng mập khờ hết chỗ nói. Nếu đạn nó biết ngủ, nó đã không làm chết người.

Bồn lừa ngạc nhiên :

- Tại sao người ta không bắt đạn nó ngủ ? Búp bê đó, nó có biết cái gì đâu, vậy mà tụi con gái vẫn tắm rửa cho búp bê, ru búp bê ngủ.

Chương còm gãi lưng xoàn xoạt :

- Vị đạn trông gớm ghiếc nên người ta không thèm ru nó ngủ.

Bồn lừa cãi :

- Búp bê có nhiều con trông cũng gớm ghiếc ?

Chương còm đuối lý, nói ầu :

- Búp bê khác, đạn khác. Người ta làm búp bê để con nít chơi và là đạn để người lớn bắn nhau.

Bồn lừa xùy nhỏ :

- Ba cái thằng đeo AK50 người lớn ở khổ nào ?

Dzũng Đakao nói :

- Người lớn dụ chúng nó. Mà không nghe rõ chúng nó nói à ?

Bồn lừa lại chửi người lớn :

- Pẹ pồ người lớn. Người lớn kỳ thấy mô, xui đại con nít bắn súng đạn thật.

Nó hỏi Chương còm :

- Ê, bộ xương cách trí, bộ mày có nói với mày tại sao người ta cứ bắn giết nhau không ?

Chương còm khịt mũi :

- Bộ tao bảo tại chiến tranh.

Hưng mập xía vô :

- Ông ghét chiến tranh. Mẹ bố chiến tranh, chiến tranh bắt ông phải đào hầm tránh bom đạn. Đáng lẽ, bây giờ, ông ngủ ngon ở nhà ông.

Bồn lừa vẫn hỏi Chương còm :

- Bộ mày chỉ nói thế thôi à ?

Chương còm nói :

- Ủ, chỉ có vậy thôi. Bộ tao bảo trẻ con không nên biết nhiều về chiến tranh. Vì chiến tranh là chuyện xấu xa.

Dzũng Đakao đập con muỗi ở đùi :

- Thế mà chúng mình phải biết chuyện chiến tranh. Đây này, chiến tranh đây này...

Bồn lừa bực tức :

- Tụi lỏi ở đồng lên Sài Gòn chơi chiến tranh. Lạy trời chúng nó đừng chết. Tao sợ chúng nó bị đạn lạc quá à... Tao muốn ra ngoài gọi chúng nó vào đây tránh đạn với chúng mình.

Chương còm gạt đi :

- Đừng dại, chúng nó tưởng mày là thằng địch chúng nó phơ lòi ruột.

Bồn lừa bữ môi :

- Sức mấy, chúng nó bắn dờ ẹt ! À, Chương còm, bố mày có nói bao giờ hết chiến tranh không ?

- Có. Bố tao bảo bao giờ mọi người thương yêu nhau thì hết chiến tranh.

Hưng mập cầu nhàu :

- Người lớn không thương yêu nhau gì hết trơn. Người lớn bày trò chiến tranh làm trẻ con khổ sở. Chắc chiến tranh nó ghê lắm nhỉ ? Nó dụ người lớn chơi với nó rồi người lớn buồn quá xui trẻ con chơi cho vui đấy mà...

Đạn nổ dữ dội hơn. Khiến những đứa trẻ không dám chỉ trích chiến tranh nữa. Chúng nằm thu hình dưới những cái lỗ nông hoئن do chúng nó đào. Nói đồ xuống sông, nếu trái bom rớt lạc gần đấy, mảnh bom sẽ liếm hết mông chúng nó.

Đạn nổ tàn nhẫn. Những đứa trẻ dần dần đỡ sợ. Và đạn đã ru chúng ngủ thay vì những lời ru êm ái. Giấc ngủ dưới hầm. Ôi giấc ngủ lạ lùng của trẻ thơ trong thời đại hôm nay. Đạn ơi, bom ơi, hãy rơi xuống hồ ao, sông lạch, hãy giết chết những con tôm, con cá. Đừng giết người. Và đừng bao giờ giết những đứa trẻ thơ vô tội. Đạn ơi, đêm nay, đêm mai và những đêm đêm hãy nhớ nhé, đừng rớt xuống những mái nhà như những mái nhà của thằng Bồn lừa...

Chương 4

Bồn đưa trẻ thức dậy, ngơ ngác nhìn nhau. Những con chim, sáng nào cũng ca hót líu lo trên cây điệp phía sau nhà Bồn lửa, đã rủ nhau đi nơi khác kể từ hôm súng đạn về đây. Bồn lửa thường được tiếng chim ánh ỏi đánh thức. Nó tỉnh ngủ nhờ âm nhạc của đất rời. Như một người lớn mê âm nhạc, bốn giờ sáng mở máy thu thanh để mơ màng theo âm nhạc, để tâm hồn ướp âm nhạc mà thức dậy yêu đời. Bồn lửa đã nghiện tiếng hót của muôn loài chim. Nhưng hai hôm nay, Bồn lửa thức dậy trong nỗi lo sợ. Nó phải nằm đất, nằm dưới hầm. Và những con chim hồn nhiên thì chẳng biết bay về đâu. Những con chim hồn nhiên, Bồn lửa tự hỏi, chúng có sợ súng đạn không nhỉ ? Và súng đạn có lạc trúng những con chim chả hề làm hại ai bao giờ ?

Dzũng Đakao bảo «bọn mình đang biết chuyện chiến tranh», Bồn lửa đang biết chuyện chiến tranh. Câu chuyện lằng nhách. Câu chuyện không có hoàng tử, chả có công chúa và cũng chả có hiệp sĩ. Đó là câu chuyện của những thằng vừa mù vừa điên cầm súng bắn loạn xạ ngẫu. Những thằng điên quyền rũ đám con nít chạy sau reo hò. Rồi đám con nít thích chơi trò điên.

- Súng nổ như bắp rang ấy.

Hưng mập súc miệng một câu mở đầu cho buổi sáng chiến tranh.

- Bọn mình bị kẹt.

Chương còm buồn bã nói. Nó chớp mắt.

- Bố mẹ tao đêm qua không ngủ đâu.

Dzũng Đakao đưa móng tay út khều cục dử mắt ở hai đầu con mắt :

- Bố mẹ tao cũng không ngủ.

Hưng mập xoay người :

- Bố mẹ tao cũng vậy.

Bồn lừa nghiêng răng ken két :

- Bố mẹ tao ngồi trong rạp hát. Pẹ pồ chiến tranh.

Dzũng Đakao chột nghĩ đến ba thằng nhãi AK50. Bố mẹ chúng nó chắc cũng không ngủ.

Như thế đó, bốn đứa trẻ đã sống cơ hồ bốn con chuột nhắt trong khung cảnh bi thảm của tuổi thơ. Đạn tiếp tục nổ. Máy bay tiếp tục lượn. Khói đã bốc cao lên trời gập máy. Người đã chết. Lạy trời không đứa trẻ nào chết dù là những đứa trẻ đại dột chơi AK50.

Đến sáng ngày thứ năm, bốn cái hồ của bọn Dzũng Đakao đã khá sâu. Thì thằng Năm trở lại chân cột đèn. Nó ngồi co ro. Súng đã làm mỗi tay, mỗi vai nó. Nó đặt khẩu súng nằm bên cạnh. Chiếc chăn bỏ quên hôm nào đầm ướt sương đêm rồi khô queo. Năm khoác trùm cả gáy. Dzũng Đakao nhìn thấy nó. Thằng lỏi hốc hác.

Chắc là nó đói lắm. Dzũng Đakao vẫy tay. Cả bọn chạy tới xem xi-nê-ma ống nhòm. Dzũng Đakao nói nhỏ. Chúng nó bị nói nhỏ mấy hôm liền.

- Nó chưa chết.

Bồn lừa hỏi :

- Hai thằng kia đâu ?

Dzũng Đakao đáp :

- Ăn núp chỗ nào đó. Tao muốn thấy cho nó khúc bánh tét.

Chương còm xua tay :

- Nó tưởng thằng địch của nó, nó bắn chết.

Hưng mập ưỡn bụng :

- Bụng này bọc đồng mà.

Bồn lừa trách bạn :

- Mày còn rồn được à ? Lo muốn chết mà mày lại rồn.

Nó vỗ vai Dzũng Đakao :

- Súng cao su đâu ?

Dzũng Đakao hát đầu :

- Hỏi làm gì ?

- Nhỡ có bắn đua bóng đèn.

- Tao để trên giường.

- Mày chắc nó đói không ?

- Chắc.

- Để tao xem.

- Mày tính dở trò lừa gì đây, Bồn lừa ?

- Tao xem có thật con nhà Tư đói không.

Nó chạy lui, kiễng chân thủ trái cam trên bàn thờ rồi chạy tới chỗ vách đã sửa soạn để chui qua nhà bác Năm xích-lô, Bồn lừa vỗ tay. Hưng mập bước lại :

- Mày nâng tấm ván cho tao chui qua.

Hung mập nhe răng, tí mắt :

- Tô Tô Bồn lừa !

Bồn lừa đã chui sang nhà bác Năm xích-lô. Căn nhà lạnh lẽo. Nó nhìn mãi mới thấy những trái dưa hấu đen thui, vài chai nước ngọt và ít bánh tét trên bàn thờ. Bồn lừa nghĩ thầm «không đói rồi».

Nó bước nhẹ ra cửa. Bồn lừa gấp trở ngại thứ nhất. Là, bác Năm xích-lô khoá cửa bên ngoài. À, có cái ghế cao. Bồn lừa bê cái ghế. Nó trèo lên, đu bám lấy xà ngang. Trái cam nằm trong túi quần nó. Bồn lừa nhẹ nhàng móc mái lá. Nó đã canh đúng chỗ con nhà Năm ngồi. Bồn lừa đổi tay bám xà ngang. Tay phải nó thò vô túi lấy trái cam, ném ra ngõ. Trái cam rơi cái bịch cùng lúc Bồn lừa nhảy xuống nền nhà y hệt một Zorro.

Dzũng Đakao, Chương còm, Hung mập căng mắt theo dõi một pha mạo hiểm của Bồn lừa. Trái cam rơi bịch giữa con ngõ. Năm không nhúc nhích. Thế mà bọn Dzũng Đakao hồi hộp. Bồn lừa đã chui về nhà mình. Nó hát hằm :

- Sao ?

Chương còm nhún vai :

- Trơ thổ địa !

Bồn lừa lo lắng :

- Hay là nó lả rồi ?

Dzũng Đakao nuốt nước bọt ực một cái :

- Chắc nó phải đói lắm.

Hưng mập chê :

- Con nhà Bồn lừa thấy banh dở ẹt. Giá mày ném trúng người thẳng Nam có đỡ khổ không !

Bồn lừa đàn người ra :

- Ủ nhẩy ! Thôi, để tao đánh thức nó dậy.

Bồn lừa kiểm sợi dây thung gói đồ. Nó lấy giấy vê vài viên đạn. Chương còm giăng vọi :

- Đưa cho tao. Nghề của tao mà. Tao đã từng bắn trúng vai Thiện Mông Cổ.

Hưng mập nói vào :

- Đúng rồi, bộ xương cách trí bắn gò một cây.

Bồn lừa đành đưa súng và đạn cho Chương còm. Bộ xương cách trí tìm một khe hở lớn nhất, đặt súng. Nó nhắm kỹ Năm, nhắm kỹ con mồi khôn khổ. Ba đưa bạn nó lại hồi hộp theo dõi. Phụt, viên đạn thứ nhất trúng cột điện. Phụt, viên đạn thứ hai trúng má Năm. Con nhà Năm giật mình đánh thót. Nó lăn kênh, la ới ới :

- Tao trúng đạn rồi, tao trúng đạn rồi. Tư ơi ! Má ơi ! Hu hu hu... .

Bồn lừa muốn cười quá mà không dám cười. Cả Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập nữa. Bồn đưa trẻ tự véo đùi mình cho thật đau điếng. Năm la lỏi một hơi rồi đưa tay sờ má. Nó lè lưỡi, ngạc nhiên;

- O, hông có máu. Mà tụi nó biến đâu hết trơn !

Năm đã nhìn thấy trái cam. Nó nhoài người tới, vồ trái cam một cách vội vàng. Năm bò về chỗ cũ, ngồi dậy. Nó dùng móng tay dài, nhọn bóc vỏ trái cam. Rồi để cả trái mà cắn. Nước cam phọt lên mắt nó. Năm đưa cánh tay quét lia lịa. Nó cắn và nhai và nuốt trái cam ngon lành. Dzũng Đakao hớn hờ :

- Thấy chưa, thằng lỏi đói ngáy.

Chương còm chép miệng :

- Nó đói ngấu, ăn cam xong là nó còn cào bao tử. Phải thấy cho nó chiếc bánh tét.

Bồn lừa cười toe :

- Có liền một khi.

Dzũng Đakao bảo Bồn lừa :

- Để tao nói với nó vài lời.

Hưng mập há hốc miệng :

- Mở cửa nói à ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

- Không, viết thư cài vào cái bánh.

Dzũng Đakao lấy bút nguyên tử viết trên giấy học trò như sau :

Năm ơi,

Chúng tao biết tên mày rồi. Chúng tao kẹt trong này, thấy mày bắn gà, bắn bóng đèn. Chì quá cỡ thợ mộc. Chúng tao còn biết mày đói. Nếu mày muốn kiếm túi tao, cứ liệng khẩu AK50 đi, túi tao sẽ đón mày vô nhà chơi cho vui.

Bọn tao,

Dzũng Đakao, Chương còm,

Bồn lừa, Hưng mập.

T.B. - Mày vô, tụi tao sẽ nấu cơm ăn. Có thịt kho nước dừa tuyệt cú mèo.

Đây là cái thông điệp tình thương mà tuổi thơ gửi cho tuổi thơ. Dzũng Đakao gài vào sợi dây buộc ngoài lá chiếc bánh tét. Bồn lừa lại trở tài Tô Tô và Zorro. Ba thằng bạn nó chăm chú nhìn ra bên ngoài. Chiếc bánh rơi gần chỗ Năm ngồi. Năm vươn tay là chop được ngay. Nó hơi giật mình. Năm rút miếng giấy gài ở bánh. Nó dờ coi qua loa rồi xé đi. Dzũng Đakao thất vọng :

- Nó không chịu. Giờ nó biết tụi mình ở đây, nó sẽ phơ thì nguy to.

Bồn lừa đã chui về nhà mình. Nó lom khom bước tới chỗ bọn Dzũng Đakao y hết một con đười ươi.

- Sao tụi mày ?

Chương còm nói :

- Con nhà Năm liệng miếng giấy đi !

Cả bọn hồi hộp theo dõi từng cử chỉ của Năm. Nó bóc chiếc bánh tét, ăn ngon lành như chưa bao giờ được ăn một chiếc bánh tét. Khuôn mặt Năm rạng rỡ. Nó chúi miêng vào cái chần viện trợ Mỹ màu tro. Năm vươn vai, khoan khoái :

- Đã quá.

Nó ao ước :

- Giờ có lon nước lạnh uống thêm là căng cái bao tử.

Năm quên bém bực thông điệp tình thương của bọn Dzũng Đakao gửi cho nó. Nó đói quá xá nên mờ mắt, chóng quên đây, Dzũng Đakao tin thế. Để khỏi chạy trốn Năm. Bọn trẻ vẫn coi «ổng nhòm». Năm cao hứng dựa lưng vô cột đèn. Nó bắt cần đạn réo vi vút. Năm giậm chân hát :

Em có năm ngón tay
Không đủ đếm máy bay

...

Rơi trên đất nước này.

Nó chộp khẩu súng, chĩa lên trời. Nhưng Năm không bắn. Nó lại đặt khẩu AK50 bên cạnh chỗ ngồi. Năm vớ cái que ngán. Nó vẽ lia lia trên mặt đất và hát tiếp.

Bọn Dzũng Đakao há hốc miệng kinh ngạc hai bài hát ngắn của Năm. Eo ơi, nó bé chút nhí mà nó bày đặt đủ mọi thứ chuyện. Bồn lừa hậm hực :

-Pẹ pồ đũa nào dạy nó hát gì nghe ghê quá !

Năm vẫn nghe ngao. Hưng mập gãi rốn :

- Bô mày, Năm ạ, không có cái bánh tét thì mày hết yêu... hoà bình.

Bồn lừa đã lĩnh bạn. Nó thủ chai xá xị, bọc trong tờ nhật trình. Bồn lừa lại làm Tô Tô và Zorro. Nó thả dù chai xá xị. Năm ngừng hát, đứng dậy nhặt gói đồ. Nó mở ra và la lớn :

- Xá xị con cộp !

Năm đập miệng chai vào cột đèn. Rồi ngửa mặt mà dốc nước xá xị uống ừng ực. Nó cười toe toét :

- Đồng bào tiếp tế ủng hộ. Hoan hô đồng bào !

Năm cúi lượm súng. Một tay xách AK50, một tay bế chai xá xị. Nó lếch thếch chạy, miệng hô hoán :

- Ba ơi, Tư ơi, đồng bào tiếp tế xá xị con cộp !

Năm quên cái chấn như hôm nào. Tiếng nó vang vọng trong im lặng. Khiến sự sợ hãi mơn man trên má bốn đứa trẻ. Nhưng con nhà Hưng mập vẫn thích đùa. :

- Đồng bào sợ mày thấy mô, Năm ạ ! Sợ khẩu AK50 của mày thôi. Mày tưởng bỏ.

Chương còm liếm mép :

- Thắng Năm nó... điên. Bỏ tao bảo tất cả những người cầm súng thật đều điên. Chiến tranh là nhà thương điên.

Dzũng Đakao lo lắng :

- Lát nữa tụi nó kéo lại chờ tiếp tế và thắng Năm sợ nhớ cái thư của tao thì nguy lắm.

Bồn lừa tự tin :

- Cóc sợ.

Bốn đứa trẻ xuống bếp. Bồn lừa nhóm lửa thổi cơm. Mấy hôm nay chúng toàn ăn bánh và nhịn đói. Bữa cơm ngon không thể tả, dù chỉ chan với nước thịt kho.

Bọn nhãi ăn no nê rồi mới nhớ tới thằng Ba, thằng Tư, thằng Năm... .Giá chúng nó được ăn cơm, chúng nó sẽ sướng vô cùng. Chiến tranh lãn xẹt. Nó làm trẻ thơ đeo súng quên đọc thông điệp của tình thương.

Lại một ngày trôi qua. Đạn chưa ngừng nổ.

Chương 5

Sáng hôm sau, ba đứa trẻ bên ngoài kéo nhau đến trước cửa nhà Bồn lừa. Chúng ngạc nhiên thấy ở dưới chân cột có ba chiếc bánh tét và ba chai xá xí. Cả trái dưa hấu nữa. Khi chúng đến, Dzũng Đakao, Hưng mập, Chương còm đã thức dậy, chờ đợi chúng qua những khe hở của vách ván. Bồn lừa thì vẫn ngủ ngon dưới hồ cá nhân trái chiếu. Ba đứa trẻ bên trong ngạc nhiên hơn ba đứa trẻ bên ngoài.

Năm khoe nặng xì ngầu :

- Tụi bây tin tao chưa ? Tao biểu đồng bào tiếp tế mà.

Tur cười thích chí :

- Ủa, tin rồi. Đồng bào tốt bụng quá xá. Hì hì, Trời Phật độ mình. Má tao đêm nào cũng thắp hương vái Phật. Tụi bây biết hôn, bị cấm, má tao thắp hương vái Phật dưới gầm giường đó.

Ba nói :

- Được dzì đồng, tao kể chuyện này cho má tao nghe.

Ba ông nhô dùng răng cắn dây gói bánh. Rồi lột lá, ăn nhồm nhoàm. Ăn xong, chúng uống xá xí ừng ực. Chúng khui xá xí như Năm đã khui bữa qua. Rồi Tur

nhìn trái dưa hấu. Nó nháy mắt :

- Bằng trái banh.

Nó gạ :

- Tụi mình dượt banh một lát cho vui đi.

Ba đưa trẻ quần thảo trái dưa hấu. Ba khẩu súng vát lầy lắt. Dzũng Đakao nghĩ, bây giờ mà mở cửa chạy ào ra vô súng thì chúng hết kịp chống đỡ. Nó chạy xuống bếp đánh thức Bồn lừa :

- Ê, Bồn lừa, tụi nó đang dượt bóng trước cửa nhà mày.

Bồn lừa dụi mắt :

- Tụi nào ?

- Tụi thằng Năm.

Bồn lừa vụt dậy, cùng Dzũng Đakao chạy ra cửa. Nó cười thâm. Đêm qua, Bồn lừa đã lén các bạn, chui sang nhà bác Năm xích-lô, khẽ nâng một tấm vách ván để mang bánh tét, xá xí, dưa hấu tiếp tế cho tụi thằng Năm. Nó hì hục đào đất, hì hục nâng vách ván, hì hục kiếm đồ chống miếng ván và âm thầm chui ra ngoài. Bồn lừa không gặp ai cả. Cuộc mạo hiểm của nó thật đúng

tim. Bồn lừa thấy Năm ăn bánh tét ngon quá, nó bắt tội nghiệp Tư và Ba. Và tự ý nó, nó mạo hiểm, bắt chấp đạn nổ, chỉ vì thương những đứa trẻ dưới đồng lạc lõng trong khu xóm của nó.

- Thằng Năm lừa bóng hay ra phết.

Hung mập nói :

- Ăn được mày đi, Bồn lừa ạ !

Ba đứa trẻ bên ngoài quần trái dừa hầu như những ông nhóc tí quần cái lon sữa bò trên vỉa hè. Chúng không dám sút, sợ đau chân. Chúng hồn nhiên lắm. ai dám nghĩ ba đứa trẻ đang nô đùa kia có thể cầm súng thật chơi chiến tranh. Vậy mà chúng đã chơi chiến tranh từ mấy hôm nay. Chẳng biết có đứa nào bắn chết được thằng địch ? Chúng là những thằng Aladin bị lão phù thủy Phi châu xúi dại xuống hầm kiếm cây đèn thần rồi lấp kín miệng hầm. Chúng không có cái nhãn thần. Chúng bị đói khát dưới hầm đen ngòm. Chiến tranh chỉ là cái hầm đen ngòm của chết chóc và đói khát. Giá không có Bồn lừa, Dzũng Đakao, Hung mập, Chương còm, chúng đã chết lả rồi. Chúng hết hy vọng mở được nắp hầm, thoát lên và dzĩa đồng với bố mẹ chúng.

Những thằng Aladin đang vui đùa. Chúng là con nít. Con nít thích vui đùa, ghét sợ hãi. Lúc nào con nít cũng có thể vui đùa. Vui đùa ngay cả trong sự sợ hãi.

- Nè, Tư.

- Gì ?

- Mà mày dám bắt gôn không ?

- Dám chứ. Mà mày dám sút banh đưa hấu à ?

- Tao chân sắt mà.

- Đía goài !

Dzũng Đakao vỗ vai Bồn lừa :

- Thằng Tư tính cướp nghề của Chương còm.

Nó hỏi bạn :

- Mà mày biết ai tiếp tế bánh cho tụi nó không ?

Bồn lừa nhe răng :

- Tao đó. Ông lừa bọn mày, ông lên sang nhà bác Năm xích-lô rồi ông ra ngoài.

Dzũng Đakao chớp mắt :

- Mày tốt ghê.

Bồn lừa nói :

- Chúng mày cũng thương tội nó mà.

Hai đứa trẻ thôi nói chuyện thăm đề nhìn ra bên ngoài.

- Tao đặt banh đàng hoàng nghe Tư.

- Ủa, lẹ lên Ba. Lẹ lên còn ăn dưa chứ. Tao thèm ăn dưa hấu quá xá. Trái dưa này đen thui chắc ruột nó đỏ lắm, mày hén ?

Ba tìm chỗ đất hơi hơi nhô cao khỏi mặt đất. Trong khi, Tư tưởng tượng đang đứng trong khuôn gỗ đặng sau không có lưới. Ở đồng, dù trận banh đấu giữa hai hội làng khác nhau, nhiều khán giả đi coi, khuôn thành vẫn bỏ trống. Chẳng ai ăn gian cả. Cặp đùi Tư nhún nhảy. Hai tay nó cử động như thể gần chộp trái banh đến nơi.

- Tao sút sệt chứ không sút bông đâu.

- Mà dọa goài. Mày sút gì tao cũng hông có ngăn.

Ba lùi xa trái dưa hấu hàng mấy thước. Bồn lừa thăm nói «mẹ, cứ làm như sút trái phạt đền ấy». Ba chạy lấy đà. Gần tới trái dưa. Năm hét :

- Phan đã.

Ba cụt hứng, cau có :

- Phan cái gì ?

Năm cười toe toét :

- Tao mần ạt-bít. Ông đếm một, hai, ba chứ không thôi còi.

Dzũng Đakao vuốt tóc :

- Ê, tụi lỏi nhộn không chịu nổi. Tao khoái chúng nó rồi.

Chương còm gặt gù :

- Chắc gặt bọn mình, chúng nó sẽ khoái.

Bồn lừa mím môi :

- Con nhà Năm ngu ghê, nó vất thư của Dzũng Đakao đi.

Hưng mập tặc lưỡi :

- Nó ham ăn hơn ham đọc thư, cái thằng háu ăn như heo ấy.

Chương còm kê Hưng mập :

- Như con heo mập !

Hưng mập trả miếng :

- Như con heo còm. Đói quá hoá ra còm mờ ly...

Tuổi thơ bỗng bị ngăn cách. Ngăn cách bởi một bức vách ván và ba khẩu súng, đạn đồng. Giá không có những khẩu súng, những băng đạn quanh mình lũ nhóc bên ngoài thì lũ nhóc bên trong đã mở tung cửa, ủa ra nhập bọn mà vui đùa. Chiến tranh là sự ngăn cách thâm. Ngăn cách giữa người lớn với người lớn. Giữa người ruột thịt. Giữa người sống, kẻ chết. Giữa trẻ con với trẻ con. Giữa sông núi với sông núi. Giữa thành thị với thôn quê. Giữa ánh sáng và bóng tối. Không ai thích chiến tranh. Người ta sinh ra đời không phải để ngậm ngùi cho sự ngăn cách. Người ta sinh ra đời không phải để thù oán nhau, giết chóc nhau. Người ta bị lừa xuống hầm như những Aladin hầm hiu không có nhãn thần. Chiến tranh là những tên phù thủy. Tên phù thủy bắt tử. Khi nó ngủ, loài người yên vui. Khi nó thức dậy, nó nghĩ trò chơi tầm bậy. Và loài người khốn khổ.

- Đếm đi mày, Năm !

- Tao đếm đây. Chú ý, chú ý... Bà con cô bác nghe cho rõ...

Năm đứng dang chân. Nó làm bộ quan trọng :

- Hể sút trật bàn đạp là ọt dzo nghe mầy, Ba.

Ba sốt ruột :

- Mày tàng goá, mầy !

Năm hắng giọng :

- Một...

Nó giễu :

- Một... chờ mi !

Bọn Dzũng Đakao bịt miệng cho khỏi cười thành tiếng. Hưng mập khen :

- Con nhà Năm xỏ tiếng Tây cừ ghê.

Chương còm nói :

- Nó giễu hay hơn Thanh Hoài là cái chắc.

Ba cáu tiết :

- Không chờ mi chờ mung gì hết trời.

Năm gật đầu :

- Rồi, Nghe đây. Một, đơ !

Tư cười khanh khách. Ba vùng vằng :

- Hô bằng tiếng Dziệt đi, mậy. Ông ghét tiếng đế quốc!

Năm nheo mắt. Thích thú. Chắc từ hôm lên Sài Gòn, giây phút này nó thích thú nhất. Súng đạn im lặng để cho tuổi thơ vui cười. Từ lúc bọn thằng Năm quần trái banh dừa hấu, không còn nghe thấy tiếng súng nổ. Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừ, Hưng mập đã nhìn rõ niềm vui của Tư, Năm, Ba. Tuổi nhỏ chẳng khác nhau cái gì. Mắt chúng xanh như nhau. Môi chúng hồng như nhau. Tiếng cười chúng giòn giã, dễ thương như nhau. Bọn thằng Năm không vác AK50 khi đùa nghịch. Lạ trời đừng viên đạn tai ác nào lạc trúng đầu chúng. Những viên đạn có nghe được lời cầu nguyện chân thành của bốn đứa trẻ con trong nhà không ?

- Hô đi.

- Rồi, sắp hô đây. Bà con chú ý : Một, hai...

Năm chưa kịp hô «ba» thì những viên đạn đuổi nhau chiu chiu trên đầu chúng. Những viên đạn bay ngược chiều nhau. Những viên đạn vô duyên chỉ biết phá đám cuộc vui. Ba đứa trẻ, chẳng hiểu có được ai dạy dỗ

không, cùng bông không một lượt. Chúng bông không rất tài tình. Ba cái bụng gieo xuống mặt đất mà mặt không sứt, mà bụng không đau, mà xương sườn không gãy. chiến tranh dạy chúng cách né sự chết đuối. Ba đưa trẻ nhích dần vào nơi dựng súng. Tư hét loạn :

- Chết mẹ, thằng địch biết tội mình ở đây !

Ba giục nhặng :

- Dzọt lẹ, anh em !

Chúng nó vô lấy súng rồi vụt dậy và vùng chạy. Chúng vừa chạy khỏi, một vài viên đạn cày con ngõ trước cửa nhà Bồn lừa. Trái dưa bị trúng đạn, vỡ đôi. Trái dưa chảy máu đỏ. Bọn Dzũng Đakao cũng đã nằm úp mặt xuống nền nhà. Khi đạn ngót, chúng vùng đứng dậy, ngó qua khe cửa. Bồn lừa liếm mép :

- May quá, giá đạn bắn sệt lúc con nhà Ba sắp sút thì nó chết rồi.

Hưng mập nói :

- Không biết mai chúng nó có tới đây nữa không ?
Lạy Trời chúng sẽ đến đủ cả ba thằng.

Chương còm chửi bậy :

- Bỏ những viên đạn. Để yên cho ông xem con nhà Tư bắt gôn có dính nhựa mít sơ lạnh không thì không đề. Lại phá đám làm tội nó chạy mất tiêu.

Bồn lừa cần nhằn :

- Tao muốn coi chân thằng Ba. Chắc nó sút sủng đồng lắm.

Dzũng Đakao chớp mắt :

- Nếu chúng nó sợ, mai không dám tới đây, chúng nó ăn bằng cái gì ?

Bồn lừa hớn hờ :

- Tao sẽ đem bánh tết đến cho chúng nó.

Bống nó tặc lưỡi :

- Mẹ, giá thằng Ba bị trúng đạn như trái dưa, chắc tao khóc hết nước mắt quá à...

Bốn đứa trẻ bị kẹt trong lửa đạn thộn mặt ra thương hại ba đứa trẻ ngoài lửa đạn. Quê hương ta là mảnh đất tốt cho những hạt giống thương yêu. Bất cứ ở nơi nào, vào hoàn cảnh nào, hạt giống cũng mọc mầm, vỡ cả nơi đất khô cằn như sỏi đá để vươn lên. Quê hương ta không có hận thù. Hận thù chỉ là cỏ dại mọc dưới

chân lúa. Và lúa vẫn xanh, vẫn có đòng đòng thơm lừng sữa, vẫn vào mẩy, chín vàng. Còn cỏ dại thì chết cháy trong mùa gặt. Có khi, cỏ dại đã bị bật rễ bởi những bàn tay chăm lo lúa ngày lúa còn con gái. Những hạt giống tốt nhất cho mùa lúa vàng rực rỡ của quê hương trong chiến tranh là tuổi thơ. Phải là tuổi thơ. Chỉ là tuổi thơ. Hạt-giống-tuổi-thơ-thương-yêu không bị một xâm phạm, không thể bị thứ nước sôi phù thủy cao tay ần nào luộc chín nổi.

Bọn thằng Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừ, Hưng mập không sợ súng đạn, không lo lắng cho bố mẹ chúng nó nữa. Mà chúng nó gửi hết nỗi lo âu vào những đứa trẻ đang tập chơi chiến tranh bằng những khẩu súng kỳ dị, góm ghiếc AK50.

- Này, Bồn lừ, mày nghĩ cách gì đem bánh cho chúng nó ?

- Thiếu gì cách.

- Mày nói nghe coi.

- Để sáng mai chúng nó không tới, tao sẽ nói. Ông biết chắc chúng nó sẽ tới. Đói quá là chúng nó phải tới. Đêm nay tao mở cửa ra ngoài. Tao không sợ chúng nó. Tao giờ tay lên, hai tay tao cầm hai chai xá xị là chúng nó mừng rơn. Chúng nó đâu có ghét bọn mình.

- Hay tao viết bức thư nhé ?

- Tùy mày. Tao biết chúng mình thương chúng nó, chúng nó sẽ thương chúng mình. Khi mình ghét ai, người ta mới ghét mình.

Không đứa nào muốn gì thêm. Bốn thằng nhãi ngồi chờ đêm tối, ngồi chờ ngày mai trời sáng. Súng đạn chẳng hiểu gì chuyện của bọn con nít.

Chương 6

Thằng Năm có tính đãng trí. Nó lại quên cái chăn ở chân cột đèn. Con nhà Năm đoảng vị quá. Rồi đêm qua sương có làm ướt áo Năm không ? Chắc nó lạnh nó sẽ co quắp như con tôm. Dzũng Đakao đã từng lạnh. Chập tối nóng nực, nó nằm mở tung cửa sổ. Đêm sương xuống nhiều, gió lùa mạnh, Dzũng Đakao mê ngủ nên chẳng biết lạnh. Nhưng nó đã co quắp như con tôm. Mẹ nó, nửa đêm đều thức dậy, rón rén đi ngó vào giường của từng đứa con. Chính mẹ Dzũng Đakao đã đắp cái chăn đơn kín mình Dzũng Đakao. Giá Năm không lên Sài Gòn nằm vỉa hè mà ở quê nhà nó nằm ngủ bỏ ngỏ cửa hay nằm giữa sân, mẹ nó sẽ thức giấc nửa đêm, kiểm cái mền đắp lên mình nó. Dzũng Đakao càng thấy bọn thằng Năm giống bọn mình. Và nó bắt ái ngại cho những đứa trẻ chơi chiến tranh.

Bồn lừa, Chương còm, Hưng mập đã tội nghiệp Tư, Ba, Năm như Dzũng Đakao. Mỗi tuổi thơ nghĩ về tuổi thơ một cách. Song cách nào thì cũng dẫn đến yêu thương. Mỗi đứa trẻ con là một dòng suối yêu thương. Mỗi đứa trẻ con là một ông mặt trời. Dòng suối ngấm mát cuộc đời đơn lạnh. Dòng suối hay mặt trời không bao giờ biết mình đã ngấm mát, đã sưởi ấm cuộc đời. Nó cứ theo dòng hồn nhiên mà róc rách, cứ chiếu những

tia nắng thủy tinh. Ôi, dòng suối tuổi thơ, ta muốn ngụp lặn dưới đó, ta muốn hong nắng khi trải qua những ngày nóng sa mạc, những đêm đông của cuộc đời.

- Sao chúng nó chưa đến nhỉ ?

Hưng mập hỏi thế, Bồn lừa nheo mắt :

- Yên chí, chúng nó sẽ đến. Mà thấy tao làm cồ chờ chúng nó chưa ?

Cả bọn kéo nhau ra cửa. Những khe vách ván đủ để những tia nắng thủy tinh chiếu lọt ra bên ngoài. Chương còm trố mắt :

- Mà dậy lúc nào vậy ?

Bồn lừa cười toe :

- Bí mật.

Chương còm xoa tay :

- Bồn lừa nó lừa tụi mình giỏi thật. Nó mang được cả đĩa thịt kho nước dừa.

Bồn lừa lè lưỡi :

- Còn toàn mỡ ! Thịt nạc thẳng còm ăn hết rồi.

Bồn đưa trẻ bàn chuyện nhăng nhít. Bên ngoài, trời bỗng nắng rực. Dễ chừng sắp trưa rồi. Bồn lừa tưởng thất vọng. Nhưng kìa, đã có tiếng léo xéo của thằng Năm. Ba ông nhai bước dần tới. Năm cười hớ hớ :

- Đồng bào lại tiếp tế. Hoan hô đồng bào !

Nó giục bạn :

- Hoan hô đi, tụi bây ! Hoan hô để đồng bào nghe rõ.

Ba hất tay :

- Mày nói lớn quá, thằng địch nó nghe được, nó bắn thì hết ăn.

Nó trách Năm :

- Bữa qua mày hô thiệt bự vậy đó. Thằng địch tưởng mày hô bắn nó, nó bắn trước làm tao chạy có cớ à...

Hôm nay, ba ông nhai xuất hiện rất lạ mắt. Trừ Năm quên cái chăn ở chân cột đèn trước cửa nhà Bồn lừa, còn Ba và Tư đều quấn chăn ngang mình. Ba đưa vớ được ở đâu ba cái nón lá. Chúng đội lên đầu. Năm kéo cái quai nó xuống cổ để nón úp sau lưng.

Hưng mập mím môi để khỏi cười ré :

- Hì hì, cứ như tướng cướp Mẽ Tây Cơ ấy.

Bồn lừa nói :

- Tụi nó đeo súng trông oai hơn con cóc cộ !

Chương còm ngấm Tư :

- Con nhà Tư giống Batman ! Nó mặc quần dài đen.

Dzũng Đakao nuốt nước bọt ực một cái :

- Tụi nó còn nhiều đạn quá. Thằng Năm y hệt tướng cướp Fernando Sancho !

Hai ông nhãi cỡi vọt chấn vát dưới đất. Những băng đạn lộ ra. Gớm ghiếc. Ba cái nón cũng đã vát trên ba cái chấn.

Bây giờ, Năm mới nhớ cái chấn bỏ quên của nó.

Nó giậm chân;

- Bỏ quên ở đây mà đêm nào tao cũng kiếm mền.

Năm đảo mắt nhìn quanh :

- Lạ thiệt !

Tư hỏi :

- Lạ chi, mây ?

Năm đáp :

- Khu này chẳng có thằng con nít nào ! Mà đồng bào ở đâu ra tiếp tế ? Có đồng bào phải có con nít. Các ảnh biểu lên Sài Gòn chơi với con nít trên này, sao tụi con nít biến hết vậy cả ?

Ba bữu môi :

- Mày ngu thấy mờ, vô thủ đô mới gặp con nít.

Năm khuynh tay :

- Vậy đây không phải là thủ đô à ?

Ba ra điều hiểu biết :

- Đây, đêm ngủ nghe cả tiếng cóc nhái, đâu phải thủ đô. Các ảnh biểu thủ đô chỉ có tiếng hoan hô tụi mình thôi mà !

Tư ngạc nhiên :

- Nè, cái giấy gì dán đây nè, Năm ? Bữa qua tao đâu có thấy. Giấy nói chi đó ?

Dzũng Đakao giật mình đánh thót. Chiều qua nó viết lá thông điệp thứ hai, nhờ Bồn lừa nhét vô bánh tét, gửi cho bọn thằng Năm. Nhưng Bồn lừa dỏ chứng, dán bức thông điệp thứ hai vào cột đèn. Bức thông điệp thương yêu viết bằng bút chì nguyên tử xanh lá cây. Nguyên văn như sau :

«Thân gửi Ba, Tư, Năm,

Bọn tớ là Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập, Bồn lừa đây. Chúng tớ còn nhiều bạn lắm như Tiến gầy, Phong lùn, Báu tồ, Đạt sút, Huệ tai voi, Long cải lương, Ngân quần vân vân... Chúng tớ biết tên các đảng ấy rồi. Chúng tớ thương các đảng ấy đói nên đã tiếp tế cho các đảng ấy đây ! Chúng tớ bị kẹt trong này mấy hôm rồi. Chúng tớ muốn ra chơi mí các đảng ấy nhưng chúng tớ ngại ba khẩu AK50 quá xá. Vậy nếu các đảng ấy thích chơi với chúng tớ thì liệng AK50 thật xa, chúng tớ sẽ mở cửa mời các đảng ấy vô nhà, thổi cơm ăn cho no cái bụng.

Chúng tớ,

Dzũng Đakao, Chương còm,

Bồn lừa, Hưng mập.

Tái bút : Có con gà, tụi mình làm thịt rồi luộc xé phay
chấm muối tiêu. Ngon tuyệt cú mèo»

Năm ngạc nhiên hơn Tư :

- Ủa hé ! Bữa qua đâu có giấy.

Ba vuốt mái tóc rậm bù :

- Bỏ cáo rút lui chẳng ? Cha nào viết chữ đẹp thiệt
tình. Ê, hông có đóng mộc chi ráo ! Thằng Năm đọc coi
giấy nói gì, mầy !

Năm lắc đầu :

- Mày đọc đi, bộ tí tao hay sao mà sai tao vậy, mầy !

Ba nói ngọt :

- Thôi mờ, mầy, Năm... Ai dám sai mày đâu. Tao hông
biết chữ, nhờ mày đọc mà...

Tư vỗ vai Năm :

- Đọc coi giấy nói gì, Năm ! Tao cũng hông biết đọc.

Năm ngúng nguẩy :

- Tao không đọc. Ai biểu tụi bây lười hông chịu đi
học.

Ba năn nì :

- Đọc lẹ coi. Máy bay bắn phá ban ngày, trường đâu mà đi học ? Ban đêm mắc tập bắn súng, ở đó học à ? Giỡn hoài, cha nội.

Năm cáu sườn :

- Đã biểu tao không đọc mà.

Bổng Tư cười khúc khích. Ba hỏi :

- Cười chi, mậy ?

Tư chỉ vào mặt Năm :

- Hì hì, thằng Năm đĩa hết sức. Nó cũng hông biết đọc.

Tư hát hàm :

- Mậy học hỏi nào vậy, Năm ?

Năm cười trừ :

- Hì hì, biết chữ ông đã đọc rồi. Bữa hôm có cái giấy nhét trong bánh tét, tao liệng đi à... Chắc đồng bào nhấn chi đó.

Tư giậm chân :

- Ưc thiệt.

Ba hỏi :

- Ưc chi ?

Tư rầu rĩ :

- Phải mà đọc được, tui mình có đường ăn cơm. Tao thèm cơm quá. Ưc thiệt, dưới quê mình chẳng có trường dạy con nít học.

Tư cúi xuống lật cái thông điệp thương yêu của bọn Dzũng Đakao bỏ vô túi :

- Nữa dzìa, tao nhờ tía tao đọc. May ra ông già tao biết chữ thì đỡ.

Ba đưa ngòai gần nàu, lật bánh tét ăn. Chúng bốc thịt kho nước dừa y hệt Ấn Độ cà-ri cay ăn cơm bằng tay ấy. Mỗi đĩa bê cái đĩa một lần mà húp nước thịt. Dzũng Đakao thở phào. Con lo lắng, hồi hộp đã qua. Nhưng, nỗi buồn vừa đến. Dzũng Đakao nhìn các bạn :

- Tui nó... mù chữ !

Bồn lừa vô trán :

- Tao có kế khác rồi. Để mai tao dụ tụi nó.

Bên ngoài, «ba tướng cướp» Mễ Tây Cơ đã «thanh toán» xong ba chiếc bánh tét, ba chai xá xị và đĩa thịt kho toản mỡ và bì. Ba nắm trái dưa hấu bị bắn bể nằm tênh hênh và tái ngoét giữa con ngõ. Nó tiếc rẻ :

- Biết vậy bữa qua tụi mình đừng giỡn thì được ăn dưa hấu.

Nhưng nó lại gạ :

- Bắn dưa chẳng, tụi bây. Bắn trái dưa hấu.

Năm lắc đầu :

- Đồng bào sợ, chạy mất tiêu, lấy ai tiếp tế đồ ăn ?
Chớ dại mầy !

Năm đứng dậy, chụm tay vô miệng :

- Đồng bào ơi !

Tư kéo áo Năm :

- Mày la lối, thằng địch nó bắn bể sọ bây giờ.

Năm cắn nhần :

- Thì để tao cảm ơn đồng bào chứ, mầy !

Và Năm cố la :

- Cảm ơn đồng bào.

Chùng sợ thằng địch nghe rõ, bắn như hôm qua, ba ông nhải vồ vội súng, chạy biến vào trong ngõ. Lần này, cả ba đứa cùng bỏ quên cả chăn lẫn nón. Bồn lừa gật gù :

- Rồi, cam đoan mai tao sẽ lừa tụi nó vắt súng đi.

Hưng mập hỏi :

- Chắc không ?

Bồn lừa búng ngón tay tanh tách :

- Chắc.

Chương còm nói :

- Tụi nó đâu có gấu. Ngoan ra phết đấy chứ. Tao khoái thằng Năm nhất. Gặp nó, tao sẽ đặt cho nó một cái tên.

Dzũng Đakao giục :

- Đặt trước đi, Chương còm. Mà có nghề đặt tên.

Chương còm cười :

- Năm xà-lỏn, Tư giải-phóng, Ba AK được không ?

Dzũng Đakao khen :

- Xếp rồi !

Bồn lừa kéo các bạn xuống bếp :

- Vô đây, tao bàn kế của tao.

Bốn đứa trẻ chụm sát đầu nhau bàn cách lừa Năm xà-lỏn, Tư giải-phóng, Ba AK vắt súng đi. Để vào nhà chơi với chúng nó. Để làm thịt con gà, luộc xé phay, chấm muối tiêu.

Chương 7

Súng vẫn đua nhau nổ. Và máy bay đã chúc xuống khạc đạn, dội bom. Nhiều tiếng đạn lớn làm rung chuyển mặt đất. Hình như cả Sài Gòn đều được nghe đạn nổ. Nhưng ở con ngõ nhà Bồn lừa chưa có viên đạn lớn nào rớt xuống thăm viếng. Những đứa trẻ cũng chẳng biết, bên ngoài, người lớn chơi chiến tranh ra sao. Chúng nó chỉ thấy ba ông nhóc từ quê lên thành phố nghịch súng đạn rồi lo sợ và đói khát và nhớ nhà. Chiến tranh không thương xót ai cả. Chiến tranh là tên phù thủy cao tay ẩn song lại không có tim, và tai thì điếc, mắt thì mù. Tuy thế, còn có những người bị chơi chiến tranh. Chính những người này đã không chịu để ngang tầm súng bắn vào ngõ nhà Bồn lừa. Nên không có những viên đạn bắn trả đũa. Chả lẽ người lớn ăn thua với con nít ? Ba AK, Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn đâu thiết tính chuyện ăn thua. Chúng nó chỉ thiết nô đùa. Ôi, tuổi thơ chơi súng đạn giữa mùa xuân đuổi bướm, bắt chim. Tuổi thơ Việt Nam đây, đang đứng nhìn bọn gấu ăn cắp hết mặt ong hồn nhiên của mình. Rất may là móng vuốt gấu ác chưa móc nổi trái tim tuổi thơ. Và trái tim tuổi thơ đập mạnh nhịp điệu thương yêu cho át tiếng bom đạn.

- Hôm nay chúng nó tới muộn quá.

Dzũng Đakao sốt ruột nói. Hưng mập ái ngại :

- Hay... có thằng... bị... rồi !

Bồn lừa gắt :

- Bị gì ? Mà nói độc địa.

Nó quả quyết :

- Chúng nó dễ thương vậy, chúng nó sẽ không bị gì hết trơn. Chúng nó tới muộn vì chúng nó chưa đói.

Chương còm gật đầu :

- Ủa, chúng nó chưa đói.

Hưng mập có vẻ giận Bồn lừa :

- Tao thương tội nó, tao sợ tội nó bị đạn lạc chứ tao đâu có nói độc địa.

Nó vùng vằng :

- Mai ông về một mình.

Bồn lừa không cãi cộ với Hưng mập. Nó ghé sát mặt vào khe vách nhìn chiếc bánh chưng vuông vẫn nằm ở chân cột đèn có buộc sợi dây dòn. Sợ bọn Tư giải-phóng mù chữ, Dzũng Đakao bảo Chương còm vẽ một

bức hoạ. Bức hoạ rất ly kỳ. Chương còm vẽ bốn thằng nhãi giơ tay lên hàng. Dưới chân bốn ông nhãi là nước ngọt con cọp, bánh tét, dừa hấu, bánh chung, trái cây. Lại có mũi tên chỉ vô nhà. Bồn lừa lãnh công tác này. Dzũng Đakao tin chắc bọn thằng Tư giải-phóng sẽ hiểu như nó coi vô tuyến truyền hình của quân đội Mỹ đã hiểu hết cốt truyện dù không hiểu tiếng Mỹ. Hình ảnh là ngôn ngữ chung của tuổi thơ trên thế giới mà.

- Chúng nó tới !

Bồn lừa vừa nghe rõ tiếng léo xéo của Năm xà-lỏn. Thằng này mồm miệng tía lia y hệt con chim chích chòe ấy. Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập làm Tô Tô chui sang nhà bác Năm xích-lô. Hể bọn Tư giải-phóng dờ chừng, Bồn lừa sẽ chui sang sau. Và bọn Tư giải-phóng khó tìm chúng.

Năm xà-lỏn bi bô :

- Đồng bào lại tiếp tế.

Ba đưa phóng nhanh đến cột đèn. Tư giải-phóng ơ một tiếng sững sờ. Nó ngo quanh quẩn :

- Bữa nay không có xá xị con cọp.

Ba AK tròn xoe mắt :

- Cái bánh chi kỳ cục dzậy nè ! Mà sao có sợi dây dòn vòng vô nhà.

Năm xà-lỏn cười toe :

- Mình ba thằng sao đồng bào vẽ bốn vậy cà !

Dzũng Đakao đang dán mắt vào khe ván hở nhà bác Năm xích-lô cầu nhàu :

- Tụi nó ngu ghê.

Bồn lừa hồi hộp vô cùng. Nó véo đuôi cả thầy mười lần mới dám lên tiếng :

- Ê, tụi bay !

Ba ông nhãi giật mình, toan chạy. Bồn lừa vững bụng, nói liền :

- Đừng có sợ, bọn tao không phải là thằng địch đâu. Tụi mày liệng súng đi rồi nói chuyện.

Tư giải-phóng ngàn ngừ chưa biết làm gì. Bồn lừa đã tiếp :

- Bọn tao là đồng bào tiếp tế xá xị con cộp với bánh tét cho tụi mày mấy hôm rồi. Bọn tao biết hết tên tụi mày. Thằng mặc quần xà-lỏn là thằng Năm. Thằng trọc

đầu là thằng Tư. Còn thằng mặc áo vá là thằng Ba.

Năm xà-lỏn vát vọi súng xuống, sợ hãi giơ tay lên trời :

- Bác tha tội giùm cháu !

Ba ông nhãi bắn xúc xích, không phân biệt nổi giọng nói con nít hay người lớn. Bồn lừa mở đúng tủ của bọn Tư giải-phóng thì hí hửng lắm. Nó giả đồ giọng người lớn :

- Thằng Tư thằng Ba liệng súng xuống ! Bọn tao vạy tụi mày rồi. Tụi mày bắn dở ẹt. Bắn gà không trúng, bắn bóng đèn không bể. Liệng súng, vô đây mau kéo thằng địch nó phơ tụi mày đó.

Bồn lừa dụ :

- Vô đây có nhiều đồ ăn. Bọn tao nấu cơm ăn với thịt gà. Rồi bọn tao đưa dzia quê... Bọn tao không hại tụi mày đâu. Vô đây vui lắm.

Tư giải-phóng và Ba AK bèn liệng súng đi. Bồn lừa mừng quýnh :

- Sắp hàng một, thằng Năm đứng trước. Tao kéo cái bánh, tụi mày cứ theo bánh mà vô. Hễ bỏ chạy hay đi ra ngoài là... mìn nổ chết tan xác đó.

Bồn lừa phiếu khiếp quá. Nó đã được xem nhiều phim chiến tranh ở rạp Moderne. Bồn lừa nổi tiếng là lừa bóng và lừa bạn bè. Nó lại thông minh nên luôn luôn nó thành công. Bồn lừa ra lệnh :

- Hai tay chấp sau gáy. Đến cửa vô từng thẳng một.

Bọn Dzũng Đakao thấy «kế hoạch Bồn lừa» chắc ăn rồi, vội chui về nhà. Và ba đứa, y hệt ba tay gián điệp cừ khôi, nắp gân cửa, đề phòng đánh lộn với bọn Tư giải-phóng. Chiếc bánh chưng lật sệt kéo vô cửa như con rùa bò. Ba ông nhãi, tay chấp sau gáy, dò dẫm bước theo. Năm xà-lỏn, tự nhiên, bật hỏi :

- Bác ơi, có phải tháo đạn liệng đi không ?

Bồn lừa dọa :

- Khỏi, bây giờ liệng nhỡ sai... mục tiêu, mìn nổ chết hết.

Năm xà-lỏn êm ru. Tư giải-phóng phân vân điều chi, đứng khựng lại :

- Có nhốt tụi cháu không ?

Bồn lừa nghĩ thầm»Ông làm gì có nhà tù mà nhốt tụi mày, ông chỉ có bánh tét, xá xị con cọp, ông mời tụi mày vô ăn uống cho đỡ khổ, tại tụi mày chơi súng thật,

ông sợ ông mới lừa tụi mày». Nó nháy Dzũng Đakao. Vua súng cao su, nhái giọng người lớn, nói :

- Không đâu, các bác thương các cháu mà.

Giọng Dzũng Đakao, lúc ấy, y hệt giọng nói của bác gấu trong phim hoạt hoạ «Chúc các cháu ngủ ngon».

Ba AK hỏi :

- Chúng cháu được đưa dzì a quê chứ ?

Dzũng Đakao đáp :

- Bác sẽ đưa các cháu về bằng xe đò. Ba má các cháu nhớ các cháu lắm.

Ba ông nhãi nhớ nhà, nhớ cha mẹ, anh em, bà con từ mấy hôm rồi, nay bỗng có người nhắc tới cha mẹ mình, ba ông nhãi rơm rớm nước mắt. Những khẩu AK50 hay bất cứ một khẩu súng nào chế tạo ra để giết người hay để làm người tàn phế và than khóc khổ đau chứ không thể làm người ta rơm rớm nước mắt vui mừng. Súng chẳng bao giờ bắn ra hoa. Trăng chẳng bao giờ treo trên đầu súng. Súng bắt hoa tàn úa, bắt trăng lu mờ. Như vậy, súng nở hoa là nở trong thần thoại, mơ tưởng. Trái tim mới làm cuộc đời nở hoa. Trái tim người chứ không phải trái tim máy móc. Trái tim người Việt Nam.

Nhất định thế. AK50 hay Molotova hay M16 không có trái tim. Và chúng đã muốn làm nát trái tim người Việt Nam. Nhưng chúng sẽ thua trái tim tuổi thơ Việt Nam. Bằng tình thương và hồn nhiên, tuổi thơ Việt Nam bắt những kẻ chơi AK50, M16 phải liệng bỏ. Như Bồn lửa, Dzũng Đakao, Chương còm, Hưng mập đã bắt Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn liệng bỏ súng. Đất nước ta không biết chế súng đạn giết người. Nên đất nước ta không có người đi gieo rắc đau thương, thù hận. Mà chỉ có tấm lòng khoan dung, độ lượng. Chúng ta biết tha thứ cho cả kẻ thù của chúng ta. Từ ngàn xưa đến ngàn sau, người Việt Nam mãi mãi «ném hòn đá xuống ao» hòn đá thù hận ấy mà. Nước chúng ta bé nhỏ, đang bị hà hiếp, bắt nạt nhục nhã; đang bị mượn làm thao trường đấu súng AK50 và M16, đang là những nông dân chất phác đem tiền lên tỉnh sắm sửa, may mặc thì gặp phù thủy gạ bán đồ chơi chiến tranh để lột nhẵn niềm vui bình thường. Nhưng cuộc đấu súng của những tên không lò sẽ chấm dứt nhờ trái tim của những chú bé tí hon ấm áp tình thương. Nếu phù thủy thế giới không nhẫn tâm ném sự hồn nhiên của tuổi thơ vào vạc dầu sôi, nhân loại sẽ do tuổi thơ dàn xếp sau này. Dàn xếp trong hội nghị yêu thương. Dàn xếp bằng ngôn ngữ Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lửa, Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn; của Bill, Jack, John...

- Thiệt hôn, bác ?

- Thật mà...

Ba ông nhãi lại dọ dẫm theo chiếc bánh chưng chỉ lối dẫn đường. Bánh chưng sẽ đưa chúng nó về quê hương. Bánh chưng của tình thương của Tiết Liêu đó. Bánh chưng mà hồn sông núi bảo Tiết Liêu dâng vua cha để được trị vì nòi Bách Việt, nòi giống thừa thãi tình thương.

Ba ông nhãi đã đứng trước cửa. Dzũng Đakao bỏ kế hoạch cũ. Nó không thích nghi ngờ anh em miền quê của nó. Nó mở tung cửa, bước ra :

- Vào đây, các bạn.

Tư giải-phóng sững sờ. Ba AK há hốc miệng. Năm xà-lỏn tròn xoe mắt. Ba đứa bước vào nhà như ba cái máy. Dzũng Đakao khép cửa, gài then. Chương còm cười... câu duyên :

- Chúng tớ đánh lừa các đảng ấy.

Bồn lừa thông ngôn :

- Bọn tao xí gạt tụi mày đó. Đừng buồn nghe, bọn tao kẹt trong này. Bọn tao mạo hiểm tiếp tế đồ ăn cho tụi mày.

Năm xà-lỏn nhìn dáo dác :

- Hồng có người lớn hả ?

Hưng mập vỗ vai Năm xà-lỏn :

- Không, xóm này chỉ có bốn thằng nhô là bọn tao.

Tư giải-phóng hỏi :

- Sao mà kệt ?

Chương còm nheo mắt :

- Tại... bọn tao mãi chơi cá ngựa ! Mà biết chơi cá ngựa không ? Đồ xí-ngầu đảng hoàng.

Tư giải-phóng lắc đầu :

- Tui... tui chưa chơi cá ngựa...

Bồn lừa nắm tay Tư giải-phóng :

- Mà, tao đi mà. Mà tĩa AK50 gồ lằm.

Ba ông nhãi ngây người ra không hiểu tĩa, gồ là gì. Nhưng chúng cứ toét miệng cười. Và có nụ cười là có sự thân thiết. Bồn lừa hỏi :

- Tụi mà giận bọn tao không ?

Năm xà-lỏn lắc đầu. Nó cúi gầm mặt :

- Mà tụi tao được về dưới đồng chứ ?

Chương còm ưỡn ngực :

- Được mạnh là khác, bố chúng tao sẽ đưa tụi mày về. Mai một bố chúng tao sẽ đến đây kiểm chúng tao. Nếu tụi mày chưa muốn về, chúng tao sẽ đưa tụi mày đi chơi khắp phố Sài Gòn. Tụi mày biết con Kangourou chưa? À, con Kangourou lạ hoắc. Vô Sở Thú coi hàng trăm con thú rừng.

Tư giải-phóng nói :

- Tụi tao ham về liền.

Hưng mập đưa tay gỡ đầu :

- Thì phải ăn uống căng ròn rồi tính sau.

Bảy ông nhai thân nhau một cách dễ dàng. Ba AK chột nhớ súng còn vát bên ngoài, hốt hoảng :

- Ấy, súng bỏ ngoài, tụi bây !

Bồn lừa liếm mép :

- Vát bố nó súng đi. Lát tao ra nhặt kiếm chỗ vắng dẫu kỹ. Tụi mày tháo đạn để tao liệng đi luôn. Bọn tao

thiếu gì súng. Rồi mày coi, Dzũng Đakao sẽ bắn bóng đèn điện mấy hồi.

Chương còm nhún vai :

- Chết quên, đề tao cho tụi mày hay : Tao là Chương còm...

Nó chỉ từng đùa :

- Thằng này là Hưng mập, thằng này là Bồn lừa, thằng này là Dzũng Đakao... Còn tụi mày, bọn tao biết tên hết rồi.

Tư giải-phóng khen Chương còm :

- Mày hay quá, hén !

Chương còm cười :

- Không hay bằng mày đâu, Tư giải-phóng ạ !

Tư giải-phóng đàn mặt ra :

- Tên tao đâu phải là Tư giải-phóng... ?

Hưng mập nhanh miệng :

- Bọn tao đặt tên mày là Tư giải-phóng, thằng Năm là Năm xà-lỏn, thằng Ba là Ba AK.

Ba AK trở mắt :

- Ngộ hết sức.

Năm xà-lỏn gật gù :

- Ủa, ngộ thiệt tình. Ngộ mà dzui. Tao phái tên Năm xà-lỏn.

Bồn lừa kể cho bọn Tư giải-phóng nghe cái bánh tét và chai xá-xị con cộp đầu tiên mà Bồn lừa mạo hiểm tiếp tế cho Năm xà-lỏn. Dzũng Đakao thì kể viên đạn giấy bắn trúng má Năm xà-lỏn xem Năm xà-lỏn đã chết hay còn sống. Năm xà-lỏn chỉ tay vào mặt Dzũng Đakao :

- Màỵ hại tao, làm tao ngỡ trúng đạn.

Hưng mập pha trò :

- Má ơi, má ơi, con chết dzồi. Thằng Năm xà-lỏn đã lăn kênh và gọi má nó.

Bọn trẻ cười vui. Dzũng Đakao trách bọn Tư giải-phóng... mù chữ. Nó bảo Tư giải-phóng đưa cái thông điệp thứ hai nó đọc cho mà nghe. Ba ông nhãi nghe xong cứ trách mình lười đi học. Rồi đổ vạ tại dưới ruộng không có trường Chương còm vổ vai Năm xà-lỏn :

- Màỵ ưa quên quá.

Năm xà-lỏn hỏi :

- Quên cái gì đâu ?

Chương còm nhéo Năm xà-lỏn :

- Cái mền. Mà quên hoài, đêm ngủ chắc lạnh, tụi tao chỉ sợ mền lạnh thôi.

Năm xà-lỏn ngó từng đứa thuộc bọn Dzũng Đakao :

- Ai biểu tụi bây thương tao.

Bồn lừa xoa tay :

- Không ai biểu cả.

Tư giải-phóng hỏi :

- Tụi bây khoái tụi tao rồi thương tụi tao, hả ?

Dzũng Đakao nắm chặt cánh tay Tư giải-phóng :

- Tụi tao thương hết mọi người. Trẻ con không ghét ai vì không ai ghét mình.

Ba AK nói :

- Còn thằng địch ?

Bồn lừa lắc đầu :

- Không có thằng địch nào hết trời. Con nít biết thằng địch là cái khỉ mốc gì. Bọn tao còn không biết thằng địch nữa là bọn mày. Tao ghét đứa nào bày đặt tội bây bắn súng đạn thiệt. Chúng tao chỉ bắn giàn thun, bắn súng giả đồ thôi à... Rồi bọn mày sẽ gặp Phong lòng tức Cao Thắng Phong. Thằng này chế súng bắn pháo hay tuyệt cú mèo.

Nó xoa bụng :

- Thôi, đói rồi, tao giết con gà cúng cụ khao tội bây. Ăn no căng rốn, chúng mình nói nhiều chuyện. Tao mà nói chuyện xi-nê-mát-cốp, tội bây thêm nhều nước miếng liền một khi.

Bầy đứa trẻ kéo nhau xuống bếp sửa soạn một bữa cơm. Súng vẫn nổ. Nhưng súng nghe rõ lời cầu nguyện của Bồn lừa. Và đạn không lạc rớt xuống mái nhà nó. Đã bảo quê hương ta là mảnh đất của thương yêu mà. Bất cứ lúc nào hạt giống yêu thương gieo rắc cũng mọc mộng, đâm chồi, vỡ cả mặt đất khô cằn, oan nghiệt để vươn lên.

Đêm nay, chắc chắn, Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn, Ba AK sẽ không giết mình. Chúng sẽ nằm mơ thấy ba má chúng và quê hương màu xanh.

Chương 8

Cánh cửa nhà Bồn lừa đã mở rộng. Không cần cài then nữa. Tuổi thơ đã lấp đầy một dòng sông ngăn cách bằng tình thương. Tuổi thơ không có ngăn cách và không ai làm ngăn cách nỗi tuổi thơ với tuổi thơ. Bầy đứa trẻ ra ngoài ngõ. Mấy hôm cầm chân, bữa nay, bọn thằng Dzũng Đakao mới được thấy mặt trời. Mặt trời đầu xuân. Chói chang lắm mà vẫn thích thú. Dzũng Đakao, sừng cao su quàng cổ, hiên ngang như lần chỉ huy đạo quân hỗn hợp Việt - Ra đê, tổng tấn công khỉ tại mặt trận Ban Mê Thuật, nhìn lên cái bóng đèn điện :

- Tư giải-phóng và Năm xà-lỏn bắn AK50 mà không hạ nổi thằng địch bóng đèn vì nó ngoan cố. Tao sẽ hạ nó cho tụi bây hỏi tội ngoan cố của nó. Chịu không ?

Năm xà-lỏn hỏi :

- Mà có... ảo thuật hả ?

Dzũng Đakao cười :

- Tao có đạn sỏi thôi.

Tư giải-phóng giục :

- Bắn đi coi !

Ba AK dọa :

- Hề mây đĩa, tụi tao nghỉ mây ra.

Dzũng Đakao đã từng dự cuộc bắn thi tranh chức «xếp» với Y Pàm. Nó bắn trúng đuôi mũi tên của Y Pàm găm lút vào trái bầu để đẩy mũi tên ra. Nhờ tài bắn súng cao su gồ hết chỗ nói mà Dzũng Đakao được Y Pàm bái phục, phong làm «xếp» để đeo lon tổng chỉ huy đạo quân nhô Kinh Thượng càn quét giặc khỉ phá hoại nương ngô. Ba AK chưa hề biết tài Dzũng Đakao vì nó chưa đọc truyện «Gấu Rừng». Mai này, dưới ruộng hết phải trốn chạy bom đạn, Ba AK, Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn sẽ được đi học thay vì đi nghe người ta nói về thằng địch. Chúng sẽ hết mù chữ, sẽ đọc nổi truyện «Bồn lừa», «Gấu Rừng», «Mơ thành người Quang Trung» để biết mơ mộng làm đẹp cho quê hương như Bồn lừa, biết thương yêu người anh em Thượng, biết hãnh diện là người Việt Nam... Vì, chỉ người Việt Nam mới có huyền thoại trăm con trăm trứng và được nói hai tiếng đồng bào. Vì, chỉ người Việt Nam mới có lịch sử tranh đấu vĩ đại nhất nhân loại. Ba Ak, Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn và những thằng bé bằng tuổi nó cần phải được đi học. Đồng ruộng mênh mông vùng Đồng Tháp Mười đang trông đợi bàn tay của chúng. Chúng sẽ lái máy cày, máy gặt. Chúng sẽ lập hệ thống dẫn thủy

nhập điện. Chúng sẽ đào kinh, vét mương. Chúng sẽ đắp đường, mở lộ. Chúng sẽ thấp sáng đồng quê u tối bằng ánh sáng đèn điện và ánh sáng dân chủ. Chúng sẽ làm nhiều lắm, làm đèn bù những tháng năm súng đạn phá đám dân quê. Dzũng Đakao, Bồn lửa, Hung mập, Chương còm và những thằng bé bằng tuổi nó cũng cần phải được học thật giỏi. Chúng sẽ lo những ống khói phun khói kín vùng trời những thành phố kỹ nghệ Việt Nam.

- Yên chí đi, Ba AK, tao sợ mày nghĩ tao ghê đi ấy... Tao rán hạ con nhà... bóng đèn.

Năm xà-lỏn buột miệng :

- Thằng Dzũng Đakao trông ngon quá ta !

Dzũng Đakao đùa :

- Tao ngon như gì ? Bằng tô hủ tiếu không ?

Năm xà-lỏn gật gù :

- Cỡ đó à...

Dzũng Đakao tháo súng khỏi cổ. Nó đã ngậm viên sỏi trong miệng. Dzũng Đakao lè viên sỏi ra và lắp vào... .súng. Nó hỏi Năm xà-lỏn :

- Dưới đồng có súng cao su không ?

Năm xà-lỏn đáp :

- Thiếu gì. Mà kêu là giàn thung.

- Sao tụi mày không chơi giàn thung ?

- Ờ, không ai biểu tụi tao chơi giàn thung hết trơn.

Bồn lừa xía vô :

- Họ chỉ dạy chúng mày bắn AK50 và ghét thằng địch thôi, hả ?

Ba AK nói :

- Dạy ghét đủ thứ.

Nó xua tay :

- Mà thôi, Dzũng Đakao hạ cái bóng đèn đi !

Dzũng Đakao kéo căng hai sợi dây thung. Ba AK, Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn mở to mắt nhìn cái bóng đèn. Véo. Viên đạn vút đi. Không đứa nào trông thấy viên đạn bay cả, nhưng cái bóng đèn đã vỡ tan. Năm xà-lỏn nhảy cẫng, vỗ tay :

- Hoan hô Dzũng Đakao !

Tư giải-phóng tặc lưỡi liên miên như con thạch thùng buồn phiền nhất :

- Dzũng Đakao giỏi quá cỡ thợ mộc !

Ba AK giậm chân trên ngõ :

- Số dzách !

Dzũng Đakao cười :

- Bọn mày cũng số dzách. Ở đồng, chắc tụi mày nhiều trò chơi lắm nhỉ ?

Tư giải-phóng đưa tay xoa cái đầu trọc :

- Tối ngày lo bắn máy bay Mỹ bằng súng gỗ à...

Bồn lừa hỏi :

- Vui không ?

Năm xà-lỏn trề môi :

- Cục thấy mờ. Mới đầu dzui, riết thôi chí. Chẳng có máy bay Mỹ gì ráo trọi mà cứ phải chĩa gậy lên trời bắn đạn miệng đoànng đoànng ! Nhiều bận tao lén dzìa đi bắt đế đá chơi. Đá đế phải hơn bắn máy bay Mỹ.

Ba AK bảo tay răng rắc :

- Lẻn dzĩa mà bị phát giác thì khổ lắm, phê bình ớn xương sống luôn.

Hưng mập vỗ bụng bành bịch :

- Tụi tao học xong là đi chơi. Khỏi có cái vụ phê bình, phê lọ, phê lu !

Tư giải-phóng chớp mắt :

- Tụi mày sướng hơn tụi tao. Dưới đồng tụi tao sống cực lắm.

Chương còm nói :

- Tại nước mình có chiến tranh đó mà. Chùng hết chiến tranh, tụi mày sẽ sướng.

Năm xà-lỏn gãi đùi xoàn xoạt :

- Chắc tụi tao sướng không ?

Chương còm khoác tay lên vai Năm xà-lỏn :

- Sướng là cái chắc. Hết chiến tranh tụi tao về đồng, tụi mày lên thành phố. Quê ngoại tao ở Long Xuyên. Ông ngoại tao nhiều ruộng lắm. Tao sẽ đi chăn trâu.

Năm xà-lỗn cười khúc khích :

- Mày khờ thiệt tình.

Chương còm lè lưỡi. Năm xà-lỗn chê nó khờ. Chương còm nháy mắt :

- Tao khờ à ?

Năm xà-lỗn gật đầu :

- Ừa, mày khờ thí mô. Chăn trâu đâu có sướng.

- Tại mày không biết đọc sách đó. Chứ, hồi tao học lớp tư, học bài «Ai bảo chăn trâu là khổ ? Không, chăn trâu sướng lắm chứ... .» tao khoái chăn trâu bò. Tao sẽ làm thằng cao bồi Lucky Luke.

- Tầm bậy.

- Cái gì tầm bậy ?

- Sách của mày.

- Ừ, thế ở đồng có gì sướng hơn chăn trâu ?

- Hồng có gì hết trơn. Làng xóm vắng hoe à. Chạy trốn tối ngày.

- Tao nói hoà bình cơ mà.

- Tao chưa biết hoà bình là cái gì !

Năm xà-lỏn đã nói thật. Khi chúng nó vừa lớn, lửa đạn đã về đồng. Và lửa đạn làm ngu dốt những đứa trẻ đồng nội. «Em chưa biết quê hương thanh bình... Em chưa hát ca dao một lần». Chương còm đập khế bàn tay lên vai Năm xà-lỏn :

- Chúng mày cực thật. Rồi sẽ chẳng còn đứa trẻ con nào cực nữa.

Tư giải-phóng bữu môi :

- Đĩa hoàì mây..

Dzũng Đakao nắm chặt tay Tư giải-phóng :

- Không đĩa đâu. Hễ đừng ai thềm chơi súng thiệt, sẽ chẳng còn đứa nào cực khổ.

Bồn lừa phá tan nỗi buồn của Tư giải-phóng bằng cách gạ gẫm :

- Tụi mày ham đá banh lắm, hả ?

Năm xà-lỏn cười toe :

- Ham thí mồ.

Bồn lừa nói :

- Vây đá banh chơi.

Ba AK hỏi :

- Có banh thiệt hôn ? Tao thèm đá banh thứ thiệt.

Bồn lừa nhún vai, buồn bã :

- Banh thứ thiệt thiếu gì. Mà tại tụi tao mắc kẹt, không thể có liên được. Đợi mai mốt, tao cho mày vài trái.

Tư giải-phóng nuốt nước miếng :

- Nhiều dữ vậy, mày ?

Bồn lừa nheo mắt :

- Cả đống.

Năm xà-lỏn liếm môi lia lịa :

- Dưới quê hiếm banh thứ thiệt lắm. Tao mà có trái banh thứ thiệt thì tao là... cha rồi.

Hưng mập đùa :

- Cha ai ?

Năm xà-lỏn kéo quần xà-lỏn lên cao :

- Cha mấy đứa con nít dưới quê. Bánh ác à... Ông xí gạt hết trơn tiền tụi nó.

Chương còm hứa hẹn :

- Tụi mày yên chí, chúng tao sẽ hùn tiền mua tặng tụi mày mỗi đứa ba trái banh thứ thiệt.

Tư giải-phóng gạt đi :

- Nhiều quá à... Cho tao một trái thôi. Tao dám hứa là đá banh xong tao cất dưới bàn thờ...

Dzũng Đakao nghe các bạn dưới quê của nó thêm khát trái banh. Tâm hồn nó xao xuyến là thường. Hèn chi, người lớn cứ bảo quê hương mình khổ sở. Không, rồi quê hương ta sẽ hết khổ sở, sẽ không còn một đứa trẻ con nào thèm ước một điều gì mà chẳng bao giờ có nổi. Trẻ con Việt Nam sẽ sung sướng nhất thế giới. Dzũng Đakao xoa đầu Năm xà-lỏn :

- Rồi chúng tao đưa tụi mày đến sân Hoa Lư, sân Cộng Hòa. Mày biết Vinh, Rạng, Tam Lang không ?

Năm xà-lỏn ngơ ngác :

- Thăng địch hả ?

Dzũng Đakao lắc đầu :

- Không, đó là những hoàng tử sân cỏ.

Tư giải-phóng xía vô :

- Phong kiến à ?

Dzũng Đakao lại lắc đầu :

- Vinh lừa bóng tuyết cú mèo, số dzách đó. Rạng bắt gôn dính như nhựa mít. Tam Lang phá bóng tài tình. Họ là những cầu thủ giỏi nhất Việt Nam.

Năm xà-lỏn nói :

- Ủa, nghe khoái con ráy rồi, mai một dẫn tụi tao đi coi chân cẳng họ nghe, mầy. Bây giờ thằng Bồn lừa cho tụi tao đá banh gì ?

Bồn lừa phưỡn ngực :

- Banh... dưa hấu !

Trái dưa hấu nhỏ được vác ra. Những đứa trẻ nô đùa. Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn, Ba AK quên hết sợ hãi, đói khát. Chúng cũng quên luôn «các ảnh» của chúng và những khẩu AK50, những băng đạn đeo quanh mình. Hận thù không ở trong tim trẻ thơ. Hận thù ví như lớp bụi bám vào áo chúng, ví như lớp ghét bám vào da chúng. Chỉ cần rũ mạnh, lớp bụi đi ngay. Chỉ cần xối những gáo nước thương yêu, lớp ghét trôi khỏi da thịt.

Những đứa trẻ nghịch ngợm toát mồ hôi. Chúng định sẽ dẫn trái banh dưa hấu ra khỏi ngõ rồi tiện đường dẫn luôn về nhà Chương còm hay nhà Hưng mập. Nhưng một tràng đạn xé không gian nhắc nhở chúng rằng đang đánh nhau. Những đứa trẻ bỏ rơi nguồn vui, chạy vội vào trong nhà. Chúng lại lo sợ đạn lạc rớt trên mái nhà Bồn lừa. Oi, những viên đạn AK50, những viên đạn AR15, hãy đi chỗ khác mà đua tài. Đừng ngu dại đua tài trong xóm có bảy đứa trẻ đang thương yêu nhau.

Chương 9

Bánh chi kỳ vậy nè !

- Bánh chưng đó, giống bánh tét mà, tại gói khác đó. Tụi mày biết sự tích bánh dày, bánh chưng không ?

- Không.

- Vua Hùng Vương sai các con đi kiếm của ngon vật lạ về dâng. Vua hứa hễ ai kiếm được đồ ngon nhất, vua sẽ nhường ngôi cho. Tiết Liêu là con út của Hùng Vương. Ông này không ham làm vua nhưng muốn có món ngon tuyệt cú mèo dâng vua cha. Ông ta ngồi khóc. Một vị thần hiện ra dạy Tiết Liêu lấy gạo nếp thối xôi, giã nát làm bánh dày và gói vuông đem luộc chín làm bánh chưng dâng vua cha. Tiết Liêu vâng lời. Vua Hùng Vương ăn bánh dày, bánh chưng khen ngon quá xá. Tiết Liêu được làm vua. Sau này, bánh chưng, bánh dày xuất hiện trong dịp Tết, dịp cưới hỏi...

Tư giải-phóng xoa cái đầu trọc đã lỏm chớm tóc :

- Ngộ thiệt đa.

Dzũng Đakao hỏi :

- Ngộ gì ?

Tư giải-phóng cười xòa. Chiếc bánh chưng đã bóc ra. Đây là chiếc bánh chưng cuối cùng bên nhà bác Năm xích-lô đã được bọn trẻ chiều cố hết nhẫn. Bồn lừa lo ngại vô cùng song nó không dám cho bọn Tư giải-phóng biết...

- Ăn đi, tụi bay !

Năm xà-lỏn ngó Dzũng Đakao :

- Màỵ không ăn à ?

- Tao ngán bánh chưng rồi. Ăn hoài ngán hết sức.

Năm xà-lỏn mời Hưng mập :

- Ăn đi, màỵ !

Hưng mập vạch áo, vỗ bụng bình bịch :

- Tao no ứ hơi. Màỵ ăn đi rồi tao cho màỵ đấm bụng tao.

Năm xà-lỏn nháy Chương còm :

- Màỵ ăn chứ ?

Chương còm xua tay :

- Tao đang bị đau bao tử.

Bồn lừa sợ Năm xà-lỏn mời mình vội nói trước :

- Sao tao buồn ói thế !

Năm xà-lỏn, Tư giải-phóng, Ba AK đành ăn hết chiếc bánh chung. Chúng nó khen nhân đậu xanh thịt nạc ngon ơì là ngon. Chiếc bánh này ba thằng Bồn lừa mua ở hiệu Nguyên Hương lặn, không ngon sao được. Ăn xong, theo thói quen, ba ông nhai mò xuống bếp uống nước lạnh. Xá-xị con cạp, cam vàng, cam đỏ chỉ còn vỏ chai. Gạo cũng hết rồi. Không ai ngờ chiến tranh đã kéo dài trên mười ngày ở con ngõ nhà Bồn lừa. Và không ai ngờ, bấy ông nhai vẫn còn sống. Chúng sống không biết thời gian. Chỉ lấy sự bụng đói mà đo giờ giấc. Đến chiều, khi bụng cồn cào, Năm xà-lỏn giục Bồn lừa;

- Mang bánh của... Tiết Liêu ăn nữa đi, mày !

Bồn lừa vỗ vai Năm xà-lỏn :

- Mày thuộc bài ác, dự thi đồ vui để học «đề tài sử lớp tư», mày sẽ được bột ngọt là cái chắc !

Năm xà-lỏn bóp bụng :

- Tao đói quá.

Dzũng Đakao buồn rầu :

- Năm à, chúng tao cũng đói. Hiêm vì hết tron đồ ăn rồi.

Tư giải-phóng nói :

- À, tao biết...

Chương còm hỏi :

- Màỵ biết gì ?

Tư giải-phóng ngó bọn Dzũng Đakao bằng đôi mắt chứa chan tình yêu :

- Tao biết tại sao bữa trưa tụi màỵ không ăn. Tụi màỵ nhường tụi tao.

Dzũng Đakao vuốt tóc :

- Đâu có, bữa trưa chúng tao no.

Tư giải-phóng mím môi :

- Màỵ nói láo ! Màỵ thương tụi tao, tụi bây thương tụi tao..

Bồn lừa nhận đại :

- Ủa, tụi tao thương tụi màỵ. Chúng tao ăn nhiều rồi,

chúng tao nhường tụi mày. Anh em mà... Chúng mình là anh em.

Tư giải-phóng chớp mắt mau :

- Chừng hết chiến tranh tụi bây về quê tao chơi, nghe? Tao sẽ đi kéo vó, bắt tôm, nướng thết tụi bây.

Dzũng Đakao gật đầu :

- Ờ, ờ, chúng tao sẽ về quê mày.

Năm xà-lỏn nói :

- Tao đi tát đìa, bắt con cá lóc bự nhất về nướng trui, tụi mình nhậu với... xá-xị.

Ba AK khoe :

- Má tao nấu cháo vịt ngon số dzách ! Bọn mình ăn cháo vịt nghe ba tao ca vọng cổ.

Bảy đứa trẻ quên đói. Chúng lôi bàn cờ cá ngựa ra chơi. Bên ngoài chiều xuống dần. Rồi bóng tối tràn lan. Rồi ánh trăng mờ nhạt. Đạn nổ giòn giã. Nhưng tiếng nổ từ xa vọng lại chứ không rít trên mái nhà Bồn lửa. Hưng mập, Dzũng Đakao nhường chân cho Ba AK, Năm xà-lỏn. Hưng mập châu rìa, chỉ cách cho Năm xà-lỏn và Ba AK chơi. Tư giải-phóng không khoái cá

ngựa. Dzũng Đakao rủ nó tới hố tránh bom. Mỗi đứa ngồi trên miệng một cái hố :

- Dưới ruộng có nhiều hầm không ?
- Lu bù. Tao đã nấp bom dưới hầm hai ngày liền.
- Không ăn cơm à ?
- Nhịn đói luôn.

Tư giải-phóng tụt xuống hố. Dzũng Đakao cũng tụt theo. Hai đứa cùng góc đầu nói chuyện :

- Mà nhớ nhà không hả, Tư ?
- Nhớ hết sức.
- Mai một mày sẽ được về với ba má mày.
- Thiệt chứ ?
- Thật.
- Mà sao mày biết ?
- Đêm qua tao nằm mơ thấy bố tao đến đón tụi mình về nhà tao.

Tư giải-phóng chốt dạ. Nó hơi lo lắng :

- Ba mày chắc không ưa tao đâu.

Dzũng Đakao vỗ con muỗi đốt gáy mình :

- Sao mày biết ?

Tư giải-phóng vươn hai cánh tay dài trên miệng hổ :

- Tại tội tao bắn súng AK50, tội tao làm tội mày kẹt.

Dzũng Đakao nói :

- Bố tao không ghét con nít. Rồi mày sẽ thấy, bố tao thương mày, đưa mày đi coi xi-nê. Mày khoái coi phim chưởng hay phim cao-bồi ?

Tư giải-phóng ghéch đầu về một bên :

- Tao chỉ khoái về với ba má tao.

- Thì bố tao sẽ đưa mày về.

- Tao sợ...

Dzũng Đakao biết Tư giải-phóng sợ gì rồi. Nó cướp lời bạn :

- Mày khỏi sợ. Bố Chương còm, bố Hưng mập, bố Bồn lừa cũng sẽ thương tội mày. Mà bố tao không muốn

đưa tụi mày về liền đâu. Phải dẫn tụi mày vô Sở Thú coi con kangourou, con cạp, con sư tử chứ. Rồi đi coi phim chương, về ăn hủ tiếu bò viên hay phở xe cuối đường Pasteur. Tao đưa mày lên Saigon Departo cưỡi máy bay, mô tô. Mà mày đi thang cuốn ở Crystal Palace mày sẽ sướng rên mé điu hiu.

Tư giải-phóng khắp khởi :

- Đi nhiều dữ dzậy ?

Dzũng Đakao đứng dậy :

- Đi hết Sài Gòn.

- Mày biểu phim chương là phim gì ?

- Là tuồng chương đó, đánh kiếm phi thân.

- Hay bằng cái lương không ?

- Hay hơn, mà có có dzô sáu câu bật đèn đỏ.

- Ủa, tao khoái tuồng chương. Ấy, chương ra sao, mậy ?

Dzũng Đakao xoè bàn tay, đẩy mạnh sang phía Tư giải-phóng.

- Đó, chương đó.

Tư giải-phóng phê bình :

- Lãng nhách vậy, hả ?

Dzũng Đakao cười :

- Tao phóng chương lãng nhách chứ trong tuồng, thằng cha hiệp sĩ phóng chương cây cối đổ rầm rầm

Tư giải-phóng đã đứng dậy :

- Con căng gu ru nó hình thù sao, mậy ?

Dzũng Đakao co căng nhảy lên :

- Nó lạ lắm. Ở tận Úc đại lý đem qua đó. Hai chân trước của con kangourou ngắn cùn ạ...

- Nó cắn chết người ta không ?

- Con cạp dữ không ?

- Mông xừ Lơ tăng ấy à, xừ toóng bị nhốt trong chuồng sắt.

Tư giải-phóng đàn mặt ra giống hệt Y Pàm, Y Kut đã đàn mặt ra khi nghe Dzũng Đakao gọi con hồ là ông ba mươi, tức mông xừ Lơ tờ răng, tức xừ toóng, tức ông kễnh.

- Cọp đế quốc hả, mậy ?

- Cọp Việt.

- Sao tên đế quốc ?

- À, tờ răng là ba mươi. Ngoài Bắc gọi cọp là hổ, là ông ba mươi.

Tư giải-phóng cười khúc khích. Nó đã được Dzũng Đakao. .giải phóng sự hiểu biết. Tư giải-phóng chỉ biết nói :

- Ngộ hết sức, hén !

- Ủ.

- Nè, Dzũng...

-... Đakao

- Dzũng Đakao

- Gì ?

- Thiệt là hể hết bắn nhau thì hoà bình.

- Ủ.

- Tụi tao được lên thành sông, tụi mày về đồng, hả ?

Tư giải-phóng nhìn Dzũng Đakao không chớp mắt :

- Thiệt tụi mình là anh em, hả ?

Dzũng Đakao bông hông đề ngã Tư giải-phóng.

Hai đứa trẻ ôm nhau vật lộn. Bên ngoài hoả châu thi nhau bay lên trời. Nhưng ánh sáng của hoả châu không thể soi rõ được khuôn mặt rạn ngời của Tư giải-phóng, không soi rõ được trái tim rộn ràng hoà cùng một nhịp điệu. Chỉ có ánh mắt là soi rõ nổi mà thôi.

Và ánh mắt Tư giải-phóng đã soi rõ tâm hồn Dzũng Đakao. Hai đứa vật lộn nhau một lát rồi rớt xuống chung một cái hố. Những nụ cười giòn giã trỗi dậy, khinh thường sùng nỏ. Hoả châu không soi rõ nụ cười của Tư giải-phóng và Dzũng Đakao.

- Dzui quá hén, mày ?

- Ủa. Hết bắn nhau còn vui nữa. Tụi mình ra vườn hoa lăn trên bồn cỏ. Ánh điện sáng rực à...

- Có ai đuổi không ?

- Không, người lớn đều yêu thích trẻ con. Hết bắn nhau, chẳng còn ai ghét bỏ nhau.

Tư giải-phóng thở phào :

- Vây Bồn lừa nó liệng súng đạn của tụi tao đi cũng phải, mầy hé ?

Dzũng Đakao véo vào đùi bạn :

- Chơi súng thật nguy hiểm lắm ! Hồi đó báo đăng, nhà ông nọ có súng, thằng em lôi ra chơi bắn vỡ óc thằng anh.

Tư giải-phóng hỏi :

- Thiệt hả ?

Dzũng Đakao đáp :

- Thật.

- Rồi sao.

- Rồi cả nhà ông ấy buồn. Thằng em mang tội giết thằng anh. Bố mẹ nó khóc tới ngày. Mày thấy chưa, anh em giết nhau chỉ vì ham chơi súng thật.

Tư giải-phóng lặng thình. Nó ngửa mặt nhìn lên bầu trời. Trời có trăng và nhiều sao. Trên nhà, dưới ngọn đèn cây, các bạn nó đang ồn ào đánh cá ngựa. Tư giải-phóng bỗng mơ ước xa xôi. Mỗi hôm nay nó mới biết mơ ước. Và hiểu rằng chơi súng thật nguy hiểm vô cùng. Tư giải-phóng ôm chầm lấy Dzũng Đakao :

- Tao thương mày hết sức.

Dzũng Đakao để mặc bạn ôm chặt mình. Nó luôn hai tay vào áo Tư giải-phóng sờn man trên da thịt bạn :

- Chúng mình là anh em mà, không thương sao được.

Súng đạn đã cầm họng. Nhu thể súng đạn đứng quanh miệng hố, nghe hai đứa trẻ tình tự. Và hai đứa trẻ còn tỏ tình với nhau thật lâu. Cho đến khi chúng ngủ vùi.

Chương 10

Bầy đứa trẻ nhin đói nẫu người. Không biết chiến tranh đã kéo dài bao nhiêu hôm rồi. Đột nhiên, bữa nay đạn nổ giòn giã ở xóm nhà Bồn lửa. Máy bay gầm thét và lướt nhanh trên mái nhà cơ hồ muốn cuốn theo cả mái nhà bay lên. Những đứa trẻ, tay đan lấy nhau úp mặt xuống nền nhà y hệt cái xích người. Bốn cái hố nhỏ không đủ chứa bầy ông nhãi. Chúng nó đành «sống chết có nhau». Không đứa nào thiết nói chuyện nữa. Chúng vừa đói vừa sợ.

Gần tới, nhiều bước chân hùynh hục bên ngoài. Rồi có tiếng gọi;

- Tư ơi, Ba ơi, Năm ơi !

Tư giải-phóng ngồi nhồm dậy.

- Các anh kiểm mình.

Năm xà-lỏn run cầm cập :

- Tao sợ mấy anh quá.

Bồn lửa đã ngồi dậy. Rồi tất cả đều vùng dậy. Dzũng Đakao vỗ vai Tư giải-phóng :

- Tụi tao hết đồ ăn rồi. Chả hiểu hôm nào bố tao mới đón tụi tao về. Máy anh tụi mày chắc có đồ ăn, tụi mày ra đi.

Tự giải phóng ngó Dzũng Đakao :

- Còn tụi bây ?

Dzũng Đakao nói :

- Tụi tao chờ bố tao.

Tiếng gọi bên ngoài thôi thúc hơn :

- Tư, Ba, Năm, tụi bây ở đâu ?

Năm xà-lỏn bối rối :

- Mất bà nó hết súng đạn rồi.

Nó lắc đầu :

- Tao không ra đâu, tao ở với tụi bây...

Ba AK nói :

- Tao cũng không ra. Ra, các anh hỏi súng đạn, tao biểu tụi bây vớt hết trội, các anh bắn chết tụi bây thì sao? Tụi mình là anh em mà...

Bồn lừa an ủi bạn :

- Đừng lo, tội mày ra, tội tao sẽ trốn sang nhà bác Năm xích-lô. Súc mấy tìm nổi tội tao.

Chương còm giục Tư giải-phóng :

- Mày khuyên Năm xà-lỏn, Ba AK ra đi. Mấy anh ấy sẽ đưa tội mày về quê sớm. Ở đây với tội tao chết đói à...

Tư giải-phóng lắc đầu :

- Tao muốn ở lại đợi ba tội bây đưa về quê chắc ăn hơn. Tao khoái ở với tội bây. Tội bây tốt quá à...

Hưng mập xoa cái bụng móp :

- Tốt thật đấy nhưng giờ hết đồ ăn rồi.

Những đứa trẻ lặng thinh nhìn nhau chớp mắt lia lịa. Tiếng gọi bên ngoài xa dần. Cuối cùng là câu dặn dò :

- Rút lui, tội bây ơi !

Dzũng Đakao đứng lên gắng sức kéo Tư giải-phóng :

- Chạy theo mấy anh tội mày đi kéo lạc. Anh tội mày rút lui, khỏi sợ bắn chết tội tao.

Nhưng Tư giải-phóng, Năm xà-lỏn, Ba AK cứ ngồi ì.
Dzũng Đakao gắt :

- Tụi mày ngu như chó ấy.

Năm xà-lỏn giật tay khỏi tay Bồn lừa :

- Thây tía tụi tao.

Không hiểu tại sao Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừa, Hưng mập cùng ứa nước mắt. Và khóc tầm túc. Tư giải-phóng sợ hãi :

- Tụi bây giận tụi tao, hả ?

Dzũng Đakao quệt mắt vào cánh tay :

- Không. Tụi tao thương tụi mày.

Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn bèn oà lên khóc. Bảy đứa trẻ khóc trong bóng tối. Chẳng hiểu tại sao chúng nó khóc. Khóc chán, chúng nằm lăn, tay đứa nọ nắm chặt tay đứa kia mà ngủ.

Chúng thức giấc khi những tia nắng chiếu vào qua kẽ hở của vách ván. Bụng chúng cồn cào. Tay chân chúng mỗi rã rượi. Không đứa nào buồn ngồi dậy. Bảy đứa nằm ngửa mặt lên trần nhà, đắp chung một cái mền. Tư giải-phóng mở đầu câu chuyện buổi sáng.

- Tao tin ba tụi bây sẽ tới.

Dzũng Đakao hỏi :

- Sao mày biết mà tin ?

Tư giải-phóng cười :

- Vậy mà tao tin, không biết chi ráo trọi, tao cứ tin. Tao nằm mơ thấy ba thằng Dzũng Đakao đưa tao đi coi con căng gu ru; ba thằng Chương còm đưa tao đi coi phim chương; ba thằng Hưng mập đưa tao đi ăn phở; ba thằng Bồn lừa đưa tao đi coi đá banh... Tao mơ đủ thứ.

Năm xà-lỏn nói :

- Còn tao chỉ mơ thấy ba tụi bây đưa tao về quê.

Ba AK gãi đầu xoàn xoạt;

- Hi hi, tao mơ thấy ba tao «rua» ba tụi bây. Mấy ông nhậu đế với gỏi vịt rồi đi coi chọi gà ! Ba tao ca vọng cổ, ba tụi bây vỗ tay khen hay quá xá...

Ba AK tung chẵn :

- Nè, tao ca vọng cổ mùi số dzách.

Hưng mập đùa :

- Đói muốn xiu, mày còn ca nổi không ?

Ba AK néo khẽ Hưng mập;

- Ca nổi chứ. Tao hết thấy đói rồi. Tao ca nghe ?

Dzũng Đakao gạt vội :

- Thôi, đợi về nhà tao hãy ca. Mày ca hay hơn Út Trà Ôn là cái chắc.

Sáng nay súng nổ dồn dập một lúc rồi yên hẳn. Máy bay không hoạt động. Dzũng Đakao tin chắc khu nhà Bồn lừa đã hết bắn nhau. Vì anh của bọn Tư giải-phóng đã rút lui từ đêm qua. Nghĩ vậy, Dzũng Đakao cũng hết thấy đói như Ba AK. Nó vụt ngồi dậy, hớn hở;

- Hết bắn nhau rồi.

Cả bọn ngồi dậy. Và đứng lên reo hò. Chỉ được khoảnh khắc, chúng mệt đừ. Bầy đứa ngồi sát bên nhau, dựa lưng vô vách ván. Tư giải-phóng vừa thở hồn hển vừa nhắc câu hỏi mà nó đã hỏi Dzũng Đakao :

- Thiệt là hể hết bắn nhau thì hoà bình hả ?

- Ừ.

- Tụi tao được lên thành sống, tụi mày về đồng, hả ?

- Ủ.

- Thiệt tụi mình là anh em, hả ?

- Ủ.

Ngay lúc đó, nhiều bước chân chạy hùynh hục bên ngoài như những bước chân tối trước. Không đũa nào sợ hãi. Mắt chúng sáng rực. Chúng đã cảm thấy một nỗi niềm gì trong bước chân chạy vội.

- Đây rồi, tới nhà tôi rồi.

Bồn lừa vọt dậy, phóng ra cửa :

- Ba ơi, ba ơi, con nè...

Một tiếng gọi;

- Dzũng đâu ?

Dzũng Đakao hét lớn :

- Bô ơi !

Lại một tiếng gọi :

- Chương đâu ?

Chương còm sung sướng :

- Con trong này.

Và một tiếng gọi :

- Hưng mập !

Hưng mập lăn ba vòng;

- Bố ơi, con mong bố ghê...

Rồi hết. Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn không được nghe tiếng ba má của chúng nó réo gọi. Nước mắt chúng ứa ra. Ba đưa xích gần nhau, trùm chăn kín mít đầu, thút thít khóc. Cánh cửa nhà Bồn lừa đã mở toang. Nhiều người ùa vào. Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn mãi tủi thân, không nghe được gì nữa và trùm chăn kín đầu, chúng không nhìn thấy cảnh tượng mừng rỡ của bố con bọn Dzũng Đakao.

Một người nói :

- Chiến trận này thật kỳ cục. Ở Chợ Lớn, quân ta bắt hàng trăm con nít làm tù binh.

Tư giải-phóng giật thót mình vì câu nói đó. Nó hé cái chăn nhìn người vừa nói câu đó. Đó là một người mặc đồ rằn ri đeo súng lục ngang hông. Quanh ông ta, vài

người lăm lăm những khẩu AR15. Ông hỏi :

- Còn những đứa nào ngồi đắp mền kia ?

Dzũng Đakao nhanh nhẹn đáp :

- Thừa đại úy, em chúng cháu đó. Chúng nó đói quá, lả đi..

Dzũng Đakao bảo bố;

- Bố ạ, em Tư khóc hoài.

Bồn lừa khoe bố :

- Ba à, thằng Năm can đảm lắm. Thằng Ba sợ súng nổ đêm ngủ đái dầm...

Chương còm bước tới kéo cái chăn ra. Dzũng Đakao nhìn bố. Ánh mắt nó kỳ lạ. Bố Dzũng Đakao hiểu ý con. Ông chạy xô lại ôm đúng thằng Tư giải-phóng nhấc cao:

- Tội nghiệp con của bố !

Viên đại úy thân mật :

- Mừng các ông gặp được các cháu. Chúng tôi ra trước nhé !

Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn khóc thảm thiết. Qua màn nước mắt, chúng không nhận ra Dzũng Đakao, Chương còm, Bồn lừ, Hưng mập. Chúng chỉ thấy những ông mặt trời nhỏ đã sưởi ấm tâm hồn chúng bằng những tia nắng thương yêu.

- Đừng khóc nữa, tội mày ! Mình là anh em mà. Rồi bố chúng tao sẽ đưa tội mày về quê.

Tư giải-phóng, Ba AK, Năm xà-lỏn lần đầu tiên được nghe giọng nói mật ong của người lớn xa lạ rót vào tai chúng :

- Về nhà bác rồi bác sẽ đưa các cháu về với ba má các cháu.

24-11-1969

(Viết xong tại Phú Nhuận)